

Erhvervsudvalget 2010-11
ERU alm. del Bilag 107
Offentligt

FOLKETINGET

Det Internationale Sekretariat

Christiansborg
DK-1240 København K
Tlf. +45 33 37 55 00
Fax +45 33 32 85 36

www.ft.dk
ft@ft.dk

Erhvervsudvalget

Anmodning om høringssvar fra ERU vedr. spørgsmål fra EP's midlertidige udvalg om den finansielle, økonomiske og sociale krise (CRIS)

5. januar 2011

Kære Helge Sander

Ref. 11-000017-1

Kontakt
Iben Tybjærg Schacke
Udvalgssekretær

Dir. tlf. +45 3337 3694

Iben.Schacke@ft.dk

Gennem Folketingets formand modtog Europaudvalget kort før jul et brev fra det midlertidige udvalg CRIS i Europa-Parlamentet, der er et udvalg, som det sidste års tid har analyseret og evalueret omfanget af den økonomiske, finansielle og sociale krise i EU. CRIS beder om anbefalinger fra de nationale parlamenter på en resolution, en rapport og 7 spørgsmål vedrørende tiltag efter krisen, som alle er vedlagt dette brev. CRIS-udvalget beder bl.a. de nationale parlamenter tage stilling til spørgsmål for eller imod euro-obligationer som fremtidig EU-finansieringskilde, konkrete forslag til at forbedre det indre marked, en evt. fremtidig skat på finansielle transaktioner og Basel-komiteens forslag.

Folketingets Europaudvalg har behandlet henvendelsen fra CRIS-udvalget på sit møde den 17. december 2010, og her besluttede udvalget at anmode Erhvervsudvalget om at tage stilling til de 7 spørgsmål (bilag 3), som CRIS stiller, da de ligger inden for Erhvervsudvalgets område.

Jeg kan oplyse, at Europa-Parlamentet har sat høringsfristen allerede til den 31. januar 2011. Jeg vil derfor bede om, at jeres udvalg, så vidt det er muligt, orienterer Europaudvalget om jeres behandling og indstilling til sagen senest den 24. januar 2011

Med venlig hilsen

Anne-Marie Meldgaard

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA HEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

Przewodniczący

**MODTAGET
LEDELSESSEKRETARIATET**

Dato 26/11-10 kl.

Hr. Thor Pedersen
Formand for Folketinget
Folketinget
Christiansborg
DK - 1240 KØBENHAVN

318323 22.11.2010

Kære formand, kære kollega,

Som De ved, nedsatte Europa-Parlamentet den 7. oktober 2009 et særligt udvalg om den finansielle, økonomiske og sociale krise (CRIS), der havde til opgave at analysere og evaluere omfanget af den finansielle, økonomiske og sociale krise, dens følger for Unionen og dennes medlemsstater og for den globale styring samt at etablere de nødvendige kontakter og tilrettelægge høringer med blandt andet de nationale parlamenter.

Den 20. oktober 2010 vedtog Europa-Parlamentet en betænkning udarbejdet af CRIS-udvalget, som gerne vil høre, hvilke bemærkninger parlamentet i Deres land måtte have til denne betænkning.

Jeg vil derfor venligst anmode Dem om at videresende vedlagte dokumenter fra formanden for CRIS-udvalget til det/de relevante udvalg i Deres parlament.

Med venlig hilsen

Jerzy Buzek

EUROPEAN PARLIAMENT

2009 - 2014

Special Committee on the Financial, Economic and Social Crisis
The Chairman

To the Chair of the Committee concerned

Dear Colleague,

On 20 October 2010 the European Parliament adopted a resolution on the financial, economic and social crisis (Annex 1 and executive summary in Annex 2), which contains recommendations concerning measures and initiatives to be taken to overcome the current crisis, prevent future crises of such magnitude and re-launch the EU economy through an enhanced European economic governance pursuing sustainable growth, employment and social cohesion.

The resolution marks an important mid-term focal point in the work of the Special Committee on the Financial, Economic and Social Crisis (CRIS) which was established in the European Parliament in October 2009. Our mid-term resolution contains a set of general policy recommendations for the EU and a basis for a concrete legislative action plan concerning specific projects and initiatives to be taken in a ten-year perspective. It will serve as a basis for the Committee's final resolution due by July 2011.

In view of elaborating its final recommendations, the CRIS Committee would like to launch a debate with National Parliaments by inviting you to actively contribute with political proposals on the key subject matters addressed in the resolution. National Parliaments' priorities and policy recommendations should form an integral part of the conclusions in the abovementioned final resolution.

To this end, I am sending you enclosed the mid term resolution for your consideration and reaction and invite your Committee or parliamentary body to send to us ideally by mid January 2011 your written comments and observations to it. In order to facilitate and possibly structure your contributions, I attach a questionnaire (Annex 3) conceived to be political in nature and focused on a number of topical issues that I believe are of mutual interest. These questions, however, are by no means exhaustive or mandatory and you are welcome to send us any further comments or suggestions you may have.

Moreover, the CRIS committee will be organising an inter-parliamentary committee meeting, which will enable members of National Parliaments and Members of the CRIS Committee to debate further on the topic. This meeting will be held in Brussels, possibly in February or March 2011. The President of the European Parliament will in due course extend an invitation to the President of your National Parliament for this event.

I sincerely hope that you will be able to accept this invitation to send us your written comments and recommendations on the enclosed resolution and questionnaire and look forward to welcoming you to the European Parliament in the first quarter next year.

Yours sincerely,

Wolf KLINZ

Enclosures: Annex 1: EP resolution
 Annex 2: Executive summary of EP resolution
 Annex 3: Questionnaire

EUROPA-PARLAMENTET

[bg](#) [es](#) [cs](#) [da](#) [de](#) [et](#) [el](#) [en](#) [fr](#) [it](#) [lv](#) [lt](#) [hu](#) [mt](#) [nl](#) [pl](#) [pt](#) [ro](#) [sk](#) [sl](#) [fi](#) [sv](#)
[Indeks](#) [← Forrige](#) [Næste →](#) [+ Fuld tekst](#)

Procedure : 2009/2182(INI)

⇒ Forløb i plenarforsamlingen

Dokumentforløb : [A7-0267/2010](#)Indgivne tekster :
A7-0267/2010Forhandlinger :
PV 20/10/2010 - 3
CRE 20/10/2010 - 3Afstemninger :
PV 20/10/2010 - 6.8
StemmeforklaringerVedtagne tekster :
[P7_TA\(2010\)0376](#)

Vedtagne tekster

Onsdag den 20. oktober 2010 - Strasbourg

Foreløbig udgave

Den finansielle, økonomiske og sociale krise: henstillinger vedrørende foranstaltninger og initiativer, der bør træffes (midtvejsbetænkning)

[P7_TA-PROV\(2010\)0376](#)[A7-0267/2010](#)

► Europa-Parlamentets beslutning af 20. oktober 2010 om den finansielle, økonomiske og sociale krise: henstillinger vedrørende foranstaltninger og initiativer, der bør træffes (midtvejsbetænkning) (2009/2182(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til sin afgørelse af 7. oktober 2009 om nedsættelse af et særligt udvalg om den finansielle, økonomiske og sociale krise og fastsættelse af dets beføjelser, medlemstal og funktionsperiode vedtaget i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 184,
- der henviser til forretningsordenens artikel 48,
- der henviser til betænkning fra Det Særlige Udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise (A7-0267/2010),

Årsager

1. konstaterer, at årsagerne til den nuværende krise er mangfoldige, at den både har direkte og langsigtede virkninger, at adskillige advarselssignaler er blevet overset, og at krisens omfang samt dens indflydelse og »spillover-effekter« har været undervurderet;
2. bemærker, at krisen, der havde sin oprindelse i USA, hvor subprime-boblen havde rødder langt tilbage i tiden;
3. Bemærker, at globale ubalancer, regulerende styringsformer (regulering og tilsyn) samt monetær politik - sammen med specifikke faktorer, der ligger i det finansielle system, såsom kompleksiteten og uklarheden af de finansielle produkter, kortsigtede aflønningssystemer og utilstrækkelige forretningsmodeller - er de vigtigste faktorer bag den nuværende finansielle krise;
4. mener, at stadig flere tilfælde af interessekonflikter, særinteresser (vested interests) og aktører, der er for tæt på til at tale (too close to talk), i visse tilfælde har forværret krisen;
5. bemærker, at USA's ekspansionistiske pengepolitik var medvirkende til at skabe en overskydende likviditet på jagt efter høje afkast og en udvikling i den indenlandske efterspørgsel baseret på forbrugslån og dermed husholdningernes gæld samt et højt statsligt udgiftsniveau, der blev finansieret via let adgang til kapital;
6. bemærker, at finansmarkederne har været præget af spekulation, og at visse investorer har udvist en meget risikobetonet adfærd, og at denne udvikling blev forværret af kreditvurderingsbureauernes oligopolistiske position; bemærker, at enhver markedsøkonomi fungerer bedst, når den er ledsaget af demokratisk vedtaget, gennemsigtig og ligevægtig regulering samt sunde etiske og moralske normer, der fremmer forsvarlige finansielle og økonomiske systemer og ikke skader realøkonomien;

7. bemærker, at spredningen af komplekse ikke-balanceførte produkter (SPE, CDO, CDS osv.) og securitisationsmekanismer, der er et resultat af et ikke-reguleret parallelt banksystem, har øget de systemiske risici i stedet for at nedbringe dem; bemærker, at foretagender, der fokuserer på sparere og på at yde finansiering til SMV'er, har bevist deres værdi;

8. mener, at fraværet af et mere bæredygtigt mønster af produktion, distribution og forbrug i lyset af klimæændringen, tabet af biologisk mangfoldighed og spredning af naturressourcer bidrager til de årsager, der ligger til grund for krisen;

9. mener, at de økonomiske og finansielle styringsstrukturer, der eksisterede inden krisen på globalt plan, i USA eller inden for EU, manglede sammenhæng og konsekvens, hvad angår skelnen mellem mikro- og makro-tilsyn, og i overdreven grad fokuserede på »bottom-up«-mikrotilsyn med finansielle institutioner og overvågning af makroøkonomiske indikatorer fra land til land, mens de tilsidesatte et systemovergribende overblik over de finansielle og makroøkonomiske udviklinger, hvilket ville have krævet overvågning af koblingerne mellem finansielle institutioner og mellem lande;

10. bemærker, at globaliseringen er sket, uden at markedsintegrationen er blevet ledsaget af indførelse eller sideløbende udvikling af strukturer til global styring, især hvad angår de globale balancer eller ubalancer og finansmarkederne, og betragter G20-processen som et skridt i den rigtige retning, men påpeger, at det er nødvendigt med en effektiv repræsentation af EU's position i G20;

11. bemærker, at EU i juli 1990 anerkendte den frie bevægelighed for kapital som fastsat i EU-traktaterne, der bidrog til en økonomisk udvikling; noterer sig dog, at kapitalens frie bevægelighed ikke var ledsaget af en harmonisering af beskatning af besparelser, tilstrækkelig grænseoverskridende regulering eller tilsyn på europæisk plan;

12. fordømmer den kendsgerning, at principperne i stabilitets- og vækstpagten ikke altid er blevet fulgt tidligere, og konstaterer, at der er opstået væsentlige ubalancer mellem økonomierne i euroområdet;

13. bemærker manglen på reel regulering og robust tilsyn og den fuldstændige mangel på instrumenter til beredskabsforvaltning i tilfælde af en bankkrise har vist, hvor meget længere EU er nødt til at gå for at iværksætte mekanismer, der er udstyret til at håndtere de politiske udfordringer, der er forbundet med at have et indre marked og et integreret finanssystem; bemærker navnlig manglen på en grænseoverskridende konkursordning;

Virksomheder

14. konstaterer, at det offentlige underskud ifølge Eurostat er steget fra 2,3 % af BNP i 2008 til 7,5 % i 2010 i EU og fra 2 % til 6,3 % i euroområdet, og at den offentlige gældskvote er steget fra 61,6 % af BNP i 2008 til 79,6 % i 2010 i EU og fra 69,4 % til 84,7 % i euroområdet og således på to år har tilintetgjort knap to årtiers budgetkonsolideringsbestrebelse i nogle medlemsstater; beklager dette tilbageslag, eftersom det vil gøre det meget vanskeligere at håndtere arbejdsløsheden og den demografiske udfordring;

15. mener, at situationen omkring Europas offentlige finanser allerede var dårlig inden krisen, eftersom medlemsstaternes offentlige gæld siden 1970'erne er steget lidt efter lidt under indflydelse af de forskellige perioder præget af økonomisk opbremsning, som EU har oplevet; konstaterer, at omkostningerne i forbindelse med de økonomiske genopretningsplaner, faldet i skatteprovenuet og de øgede udgifter til social beskyttelse har medført en forøgelse af den offentlige gæld og en forringelse af BNP i alle medlemsstaterne, omend i forskellig grad;

16. mener, at vi endnu ikke har set alle krisens følger, og at et tilbagefald eller en forværring, såsom en forstærket afmatning, ikke kan udelukkes, især hvad angår arbejdsløshedsniveauet;

17. konstaterer, at krisen har haft indvirkning på beskæftigelsen over hele EU, selvom faldet i beskæftigelsen har været begrænset til 1,9 % i gennemsnit for EU-27, og at de negative følger for beskæftigelsen vil fortsætte på grund af den sædvanlige forskydning mellem de økonomiske konjunkturer og arbejdsmarkedet; understreger, at ledighedsprocenten i EU ifølge Kommissionens skøn vil komme til at ligge på omkring 11 % i 2010, hvilket vil få alvorlige konsekvenser for den menneskelige kapital i EU;

18. konstaterer, at krisens sociale følger er meget forskellige afhængigt af medlemsstaterne, idet arbejdsløsheden, som gennemsnitligt er på 10 %, i visse lande er helt oppe på 20 % eller over 40 % for unge, hvilket understreger behovet for strukturelle forandringer i visse lande;

19. mener, at selvom det er vigtigt med en politik, der nedbringer gælden, bør en hurtig konsolidering af de offentlige finanser ikke være til skade for systemerne med socialsikring og offentlige tjenester, eftersom disse systemer netop med rette er blevet lovprist for deres stabiliserende og krisedæmpende rolle; konstaterer, at øget effektivitet inden for socialsikring og offentlige tjenester samtidig kan øge den økonomiske effektivitet og kvaliteten

af tjenesterne; mener, at hvis den rette balance ikke opnås, kan det føre til stagnerende vækst ledsaget af vedvarende arbejdsløshed og følgelig en uomgængelig udhuling af EU's konkurrenceevne på verdensplan;

20. bemærker, at en fortsat høj arbejdsløshed ikke alene har sociale omkostninger men også omfattende økonomiske omkostninger, idet en arbejdsløs kun bidrager svagt til den interne efterspørgsel og betaler mindre i skat og sociale bidrag; bemærker, at dette øger byrden for den arbejdende befolkning i form af højere skatter og for fremtidige generationer gennem en større gældsbyrde;

21. bemærker, at der ifølge tal fra 2007, som er de senest kendte og følgelig stammer fra før krisen, er 30 mio. fattige arbejdstagere i EU, og at 79 mio. mennesker ifølge nylige tal lever under fattigdomsgrænsen i EU, og at dette tal sandsynligvis er steget siden da;

22. bemærker, at krisen ikke blot har forårsaget arbejdsløshed men har haft mangesidede sociale konsekvenser, heriblandt en vis forringelse af arbejdsvilkårene, voksende problemer for nogle mennesker med at få adgang til grundlæggende ydelser og tjenester, flere hjemløse, overdreven gældsætning og økonomisk udstødelse;

23. konstaterer, at den nuværende krise - som en hvilken som helst anden krise - har negativ indvirkning på vækst og beskæftigelse, idet den først rammer de mest sårbare grupper, herunder unge, børn og kvinder, samt etniske minoriteter og indvandrere;

24. deler bekymringerne over de procykliske aspekter af de lovgivningsmæssige, tilsynsmæssige, regnskabsmæssige og skattemæssige regler, der forstærker de udsving, der er forbundet med markedsökonomiens virkemåde;

Reagere

25. bemærker, at regeringernes redning af banksektoren kun udgør en del af de omkostninger, finanskrisen påfører samfundet, idet omkostningerne som følge af recessionen og den øgede offentlige gældsætning vil være betragtelige, og der er på verdensplan er anslået et tab på 60 trillioner USD;

26. bemærker, at krisen har ført til en drastisk stigning i statsstøtten efter vedtagelsen af den midlertidige ramme for statsstøtte, og beklager den skadelige effekt, dette må have haft i forhold til at sikre lige muligheder i Europa; opfordrer Kommissionen til at indtage en ledende rolle i bekæmpelsen af protektionismen og konkurrenceforvriddning;

27. godkender de utraditionelle foranstaltninger, der er blevet iværksat af ECB og de nationale centralbanker i løbet af de seneste to år for at redde banker i medlemsstaterne, som risikerede at gå konkurs på grund af hidtil usete niveauer af dårlige aktiver; glæder sig navnlig over, at der blev stillet indlånsgarantier for kunder i disse banker, men understreger behovet for gradvist at udfase disse utraditionelle metoder for at forhindre uretfærdig konkurrence i banksektoren;

28. påpeger, at EU i oktober 2008 vedtog den europæiske økonomiske genopretningsplan svarende til 1,6 % af BNP, sammenlignet med 5 % i Kina og 6,55 % i USA;

29. bifalder den stabiliseringsplan på 750 mio. euro, der blev vedtaget af Økofinrådet den 10. maj 2010, hvorved der indførtes en finansiel stabiliseringsmekanisme, der gør det muligt at håndtere risikoen for statsbankerot, delvis ved brug af artikel 122 i TEUF som retsgrundlag for denne plan; noterer sig det iboende demokratiske underskud og manglende ansvarlighed i forbindelse med Rådets beslutninger om redningspakken, der ikke omfattede høring af Europa-Parlamentet; kræver, at Europa-Parlamentet inddrages som medlovgiver i fremtidige forslag og afgørelser om krisepakker;

Nationale genopretningsplaner

30. beklager det beskedne omfang af koordinering mellem de forskellige nationale genopretningsplaner, da multiplikator- og løftestangeffekten af en koordinering på EU-plan sandsynligvis langt ville have overstegnet den virkning, der kan opnås ved hjælp af stort set national planlægning, der indebærer en risiko for indbyrdes modsatrettede tiltag; kræver en øget europæisk dimension af fremtidige genopretningsplaner og storstilede investeringer;

31. opfordrer Kommissionen til at give en meget præcis redegørelse for effektiviteten af de nationale bankredningspakker og de nationale og europæiske genopretningsplaner, der blev vedtaget i løbet af efteråret og vinteren 2008-2009 med hensyn til EU's kort- og langsigtede mål, herunder en grundig analyse af konsekvenserne af den reviderede statsstøttemekanisme, der blev vedtaget i forbindelse med krisen, og med hensyn til konkurrencen og opretholdelse af lige vilkår i EU, finansiel reform og jobskabelse;

32. bemærker, at nogle medlemsstater, især dem, der har modtaget betalingsbalancestøtte, for øjeblikket ikke har mulighed for at etablere reelle nationale genopretningsplaner med elementer, der giver mulighed for at stimulere vækst og beskæftigelse, idet alle muligheder frem til 2012 er begrænset til nedskæringer af de offentlige udgifter, skattestigninger og reduktion af bruttogældskvoten;

Fremtiden - et Europa med merværdi

33. mener ikke, at Unionen kan acceptere at være det eneste integrerede område, hvor spørgsmålet om energi, især energimix, ikke betragtes som et strategisk spørgsmål såvel internt som i forhold til dens partnere; mener, at initiativer på dette område skal tages på EU-plan på grundlag af nøje samordning mellem Kommissionen, medlemsstaterne og industriens relevante sektorer med henblik på at sikre energiforsyningen til medlemsstaterne gennem et differentieret netværk af energirørledninger, navnlig ved at forhandle forsyningskontrakter og organisere lagerkapacitet, såvel som ved at finansiere og samordne forskning og udvikling af nye energiresourcer som led i alle relevante programmer, såsom det syvende rammeprogram for forskning 2007-2013 og de efterfølgende opdateringer heraf;

34. foreslår at Kommissionen påtager sig det fulde ansvar for at sikre styringen og finansieringen af projekter på følgende områder:

- nye investeringer i forskning, udvikling og udnyttelse af vedvarende energikilder, energieffektivitet, især i den europæiske byggesektor, samt i effektiv ressourceudnyttelse generelt
- styrkelse af det europæiske energinetværk ved at forbinde de nationale net indbyrdes og fordele energi fra store centraler for produktion af vedvarende energi til forbrugerne, indførelse af nye former for energilagring og det europæiske »supernet« af højspændingsledninger med jævnstrøm (HVDC)
- fremme af rumbaserede infrastrukturer i EU på området for radionavigation og jordobservation med henblik på at fremme ydelse af nye EU-tjenester og udvikle innovative anvendelser samt lette gennemførelsen af EU-lovgivning og -politikker
- udvikling af en offentlig jernbanetjeneste for højhastighedstog, der forbinder Unionen fra øst til vest og fra nord til syd, sammen med planer, der skal gøre det nemmere at investere i infrastruktur i forbindelse hermed, samt kritiske offentlige infrastrukturer
- udbud af hurtig internetadgang overalt i EU, der sikrer hurtig gennemførelse af EU's digitale dagsorden og giver alle borgere mulighed for fri og stabil adgang
- udvikling af EU's førerskab inden for e-sundhed
- færdiggørelse af udviklingen af elektrisk mobilitet og skabelse af fælles standarder i forbindelse hermed;

35. mener, at hvis der foreligger en aftale om disse elementer af Unionens forvaltning og foranstaltninger på områderne med delt kompetence og supplerende foranstaltninger, bør Unionen skaffe sig midler, navnlig finansielle, til en sådan strategi;

Regulering af og tilsyn med det finansielle system:

36. påpeger, at det endelige mål med det finansielle system er at skabe hensigtsmæssige instrumenter til opsparing, som anvendes til investeringer til understøttelse af den reelle økonomi og fremme af den økonomiske effektivitet, og som dækker risici for virksomheder og private husholdninger, til optimering af betingelserne for langsigtet finansiering, til pensioner og til jobskabelse, som det f.eks. er gjort af regionale og lokale detailbanker; bemærker, at denne funktion især er vigtig i en situation med fornyede vækstmønstre, der kræver betydelige investeringer i rene teknologier;

37. understreger, at finansiell udvikling også skal være til fordel for retfærdigheden, ved at adgangen til at opnå kredit og forsikringer - forudsat der er fornøden sikkerhed - udvides til de dele af befolkningen, der er afskåret herfra; insisterer på, at en reform af reguleringen af de finansielle markeder ikke må have som sit eneste mål at sikre finansiell stabilitet, men også skal tage hensyn til målsætninger om bæredygtig udvikling;

38. bemærker, at denne krise markerer grænsen for et selvregulerende system og overdreven tiltro til, at markedsdeltagerne i den finansielle sektor og kreditvurderingsbureauerne altid kan evaluere og håndtere risici korrekt og undgå moralske risici;

39. glæder sig over de aktuelle forslag fra Baselkomitéen og den rolle, som institutionen som sådan spiller, men mener, at en universalløsning er skadelig for finansielle institutioner i EU; er af den opfattelse, at reguleringen derfor bør planlægges og foreslås på grundlag af grundige analyser af dens virkninger for, i hvilket omfang de finansielle virksomheder tjener realøkonomien og samfundet; deler den bekymring, der er givet udtryk for, med hensyn til det rigtige niveau for kapitalkrav og længden af overgangsperioderne;

40. bemærker, at det er nødvendigt at sikre gennemsigtighed både i virksomheders og medlemsstaters regnskaber for at skabe fornyet tillid; opfordrer derfor Kommissionen til at undersøge anvendelsen af ikke-bogførte

transaktioner, ufinansierede passiver og den hastige vækst i antallet af SPV-selskaber og special purpose-enheder og at overveje at begrænse anvendelsen heraf eller at stille krav om obligatoriske erklæringer i offentliggjorte regnskaber;

41. bemærker, at der som et resultat af krisen har vist sig store mangler i tilsynssystemet; opfordrer til, at mulighederne for tilsynsarbitrage mindskes globalt gennem en fast aftale på G20-plan og inden for EU, og, hvor det er muligt, afskaffes ved at gennemføre et fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser;

42. mener, at huller i lovgivningen, der gav datterselskaber af udenlandske finansielle institutioner mulighed for ureguleret at drive forretning af betydeligt omfang i EU, må lukkes;

43. bemærker, at den internationale regulering af krisestyring i den finansielle sektor for øjeblikket er utilstrækkelig; opfordrer Kommissionen til at fremsætte konkrete forslag til en EU-ramme for grænseoverskridende krisestyring i den finansielle sektor, idet den tager højde for de initiativer, som internationale organer såsom G20 og IMF måtte have taget, således at man sikrer lige vilkår på globalt plan;

44. konstaterer, at standarder, især hvis der bruges rimelige værdier, er procykliske i deres indvirkning på beslutningstagningen, især i finansielle institutioner, der i høj grad har sat deres lid til dem; konstaterer, at denne fejl også kan konstateres i forbindelse med visse lovgivningsmæssige, tilsynsmæssige og beskatningsmæssige regler;

45. er opmærksom på de særlige problemer, der er forbundet med, at store dele af bank- og forsikringssektorerne i mange af de nye medlemsstater ejes af udenlandske selskaber;

46. bemærker, at det er nødvendigt at skabe balance mellem behovet for at træffe foranstaltninger, der bidrager til at bevare den finansielle stabilitet, og behovet for at bevare bankernes evne til at yde kredit til økonomien, og at det er nødvendigt, at banksystemet er i stand til at udfylde sine grundlæggende funktioner i normale tider såvel som i krisetider;

47. bemærker, at finansielle virksomheders størrelse og deres respektive balance har ført til begrebet »too big to fail«; opfordrer derfor Kommissionen til at kræve, at banker skal fremlægge et »testamente i levende live« for detaljeret at redegøre for en velordnet afvikling i tilfælde af en krise;

48. bifalder ECB's fremtrædende rolle inden for rammerne af Det Europæiske Råd for Systemiske Risici (ESRB), hvilket i høj grad kan medvirke til at sikre finansiell stabilitet i EU;

49. understreger behovet for at indføre nye standarder for statistiske data om den finansielle sektor, der styrker Kommissionens overvågnings- og tilsynskapacitet;

50. ønsker at fremme den finansielle innovation forudsat at den fører til udvikling af gennemsigtige redskaber til finansiering af nyttig teknologisk innovation, langsigtede investeringer, pensionsfonde, arbejdspladser og grøn økonomi; ser frem til en yderligere EU-indsats på området for innovativ finansiering med henblik på at mobilisere langsigtet opsparing til fordel for bæredygtige, strategiske investeringer på lang sigt samt øge adgangen til finansielle tjenester;

51. fastslår, at det er overordentlig vigtigt at have en tilsyns- og reguleringsordning, hvor ingen finansielle transaktioner og ingen finansielle instrumenter kan undgå officielt at figurere nogen steder; insisterer på, at der for hedgefonde skal gælde de samme regler som for alle andre investeringsfonde; understreger, at tilsyn og regulering skal være målrettet mod spekulationsbevægelser på de finansielle markeder for at bremse og styre spekulation i lande, valutaer og økonomier;

52. mener, at den løse corporate governance i de finansielle virksomheder har været medvirkende årsag til krisen og bør ændres for at sikre, at risikoudvalgene er funktionsdygtige og effektive, at bestyrelsesmedlemmer har tilstrækkelig viden om virksomhedens produkter, og at ledelsen og menige bestyrelsesmedlemmer påtager sig ansvaret for at tilpasse investorers og ansattes interesser med hensyn til kompensationspolitikker;

53. konstaterer, at der er opstået en mangel på værdier og etik i visse aktørers adfærd på de finansielle markeder og i de finansielle virksomheder; understreger, at de finansielle markeder og institutioner som en del af deres sociale ansvar skal tage hensyn til alle berørte parter interesser, herunder klienter, aktionærer og ansatte;

54. finder, at der skal anvendes tilstrækkeligt brede kriterier for systemiske risici som grundlag for en sondring mellem finansielle institutioner, navnlig inden for Unionen; mener, at disse kriterier fører til, at man ser på det antal medlemsstater, som institutionerne forekommer i, samt på institutionernes størrelse, og allervigtigst den enkelte institutions kapacitet til at forstyrre det indre marked, så meget desto mere fordi

denne krise har vist, at selskabernes størrelse kun var en af flere faktorer, der udgjorde en systemisk risiko;

55. anser det for afgørende, at EU ved fastsættelsen af nye regler tager højde for behovet for at opretholde og udvide den strukturelle mangfoldighed i den finansielle sektor, og mener, at den europæiske økonomi har behov for et solidt netværk af regionale og lokale banker, såsom sparekasser og andelsbanker, idet det anerkendes, at forskellige banker har forskellige ekspertiseområder og forskellige kernekompetencer; konstaterer, at mangfoldighed har vist sit værd i den finansielle krise og har bidraget til stabiliteten, og at for meget ensretning kan medføre en systemisk svaghed;

56. slår til lyd for en genindsættelse af den traditionelle bankbestyrer, der kender låneansøgernes personlighed, fortid og forretningsplan og er i stand til at tage en kalkuleret risiko på grundlag af personlig viden i overensstemmelse med EU-lovgivningen, såsom MiFID- og forbrugerkreditdirektiverne, der sikrer forbrugeroplysning og -beskyttelse;

57. understreger, at det er afgørende med henblik på at genoplive og løse op for kreditstrømmene til virksomheder og enkeltpersoner at finde langsigtede løsninger på problemerne med det enorme omfang af privat gæld både for husholdninger og virksomheder;

58. efterlyser øget gennemsigtighed i forbindelserne mellem medlemsstaterne og disses forbindelser til de ledende finansielle virksomheder;

59. bifalder Kommissionens forslag af 2. juni 2010 og mener, at forretningsmodellen (business model) for kreditvurderingsinstitutter kan resultere i interessekonflikter, da institutterne anvendes for at måle den finansielle styrke hos de virksomheder, der betaler dem, og at deres model ikke gør dem i stand til at evaluere de makroøkonomiske aspekter ved afgørelser; erkender, at kreditvurderingsinstitutter har medvirket til krisen, fordi deres incitament blev skabt på en skadelig måde, hvilke igen i vid udstrækning er en følge af manglende konkurrence; foreslår, at man ved forskning undersøger pålideligheden af et system, hvor investorer og opsparere betaler for adgangen til den information, de skal bruge;

60. anmoder Kommissionen om at indlede en feasibility-undersøgelse og en undersøgelse af virkningerne i forbindelse med oprettelsen af et offentligt og uafhængigt europæisk kreditvurderingsinstitut og mener, at uafhængige revisionsorganer bør bidrage aktivt til bedømmelse af statsgæld; mener, at denne udvikling vil medføre en ønskværdig mangfoldighed af standarder; mener, at øget konkurrence på vurderingsmarkedet kan forbedre vurderingernes kvalitet;

61. opfordrer Kommissionen til at undersøge forslag om aktionærers stemmeret ved at give større gennemsigtighed i relation til aktionæremes identitet og strategier og ved at tilskynde til langsigtede investeringer;

EU-governance

62. mener, at europæerne i tider med økonomisk og social krise forventer, at ansvarlighed, ansvar og solidaritet er de ledende principper bag den europæiske beslutningstagning;

63. bemærker, at mange europæiske lande i årtier inden krisen havde svag vækst og høj arbejdsløshed på grund nogle medlemsstaters manglende kapacitet til at reformere deres økonomier i retning af en vidensdrevet økonomi og til at genoprette deres konkurrenceevne på de internationale markeder, samt på grund af lav indenlandsk efterspørgsel; bemærker, at Europa har brug for mere gennemsigtige og effektive finansielle markeder og højere økonomisk vækst, der fremmer beskæftigelse af høj kvalitet og social inklusion;

64. noterer sig, at EU har vanskeligere ved at komme ud af krisen end andre dele af verden, hvilket for en stor del skyldes uhensigtsmæssige, utilstrækkelige og forsinkede politiske reaktioner på krisen og en strukturelt svag styringskapacitet, og at krisen derfor risikerer alvorligt og varigt at svække EU's internationale position økonomisk og følgelig også politisk, og at denne position måske først vil blive genvundet på lang sigt, såfremt EU viser sig i stand til at tage holdbarheden af begrebet om »the European way of life« alvorligt uden at undergrave dets centrale værdier;

65. mener, at EU vil være nødt til at opnå større sammenhæng i politikkerne for at kunne løse EU's problemer; finder det derfor afgørende, at de politikker, der gennemføres, er konsekvente; mener, at EU-institutionernes indsats vil være afgørende i denne forbindelse;

66. bemærker også de utilstrækkelige økonomiske styringsstrukturer i EU, idet denne opsplitning svækker EU's evne til at trænge igennem i drøftelserne om de store makroøkonomiske ubalancer, især i forhold til USA og Kina;

67. mener, at krisen har vist, at mange lande både inden for og uden for eurozonen på grund af

udviklingstendenserne i de seneste års økonomiske politik står med en alarmerende stor offentlig gæld;

68. understreger, at de offentlige finansiers langsigtede holdbarhed er af central betydning for stabilitet og vækst; glæder sig over Kommissionens forslag om styrkelse af styringen i euroområdet på mellemlang og lang sigt, som er rettet mod at undgå en gentagelse af den nuværende valutakrise, og deler den opfattelse, at der er behov for mere effektive incitaments- og sanktionsmekanismer i forbindelse med stabilitets- og vækstpakten;

69. understreger, at for at genskabe sund vækst og nå målet om bæredygtig økonomisk udvikling og social samhørighed bør håndteringen af vedvarende og betydelige makroøkonomiske ubalancer og uligheder i konkurrenceevne prioriteres; glæder sig over, at Kommissionen anerkender denne nødvendighed i sin meddelelse om samordning af de økonomiske politikker;

70. bemærker, at krisen har fremhævet de strukturelle svagheder i visse EU-medlemsstater, og konstaterer, at visse medlemsstaters problemer med at finansiere deres gæld på markederne kan tilskrives utilstrækkelig styring og, som det forlyder fra IMF, falsk alarm på internationale finansielle markeder;

71. mener, at den finansielle krise i Grækenland og andre lande i euroområdet er en alvorlig sag for euroområdet som helhed, og at den afspejler euroområdetets svagheder, hvad angår evnen til at overvinde »spillover-effekterne« fra den globale finansielle sektor;

72. mener, at enhver udviklingsmodel baseret på det universelt udtrykte ønske om ikke at vende tilbage til status quo bør skabe sammenhæng mellem bæredygtighed og solidaritet; foreslår, at EU's fremtidige strategi skal sikre bæredygtighed for de finansielle markeder, økonomien, de offentlige udgifter, den økonomiske og sociale dynamik, klimaet og miljøet;

73. anbefaler, at der indføres en afgift på finansielle transaktioner, hvis indtægter vil fremme markedernes funktion ved at begrænse spekulation og bidrage til at finansiere globale offentlige goder og nedbringe de offentlige underskud; mener, at en sådan afgift bør baseres på et så bredt grundlag som muligt, og at afgiften på finansielle transaktioner som et første skridt bør indføres på EU-plan, hvis det ikke lykkes på et bredere grundlag; opfordrer Kommissionen til inden for kort tid at udarbejde en feasibility-undersøgelse, idet der tages hensyn til lige vilkår på globalt plan, og forelægge konkrete lovgivningsforslag;

74. mener, at med det mål at mindske eller undgå risikoen for strukturelle eftervirkninger bør ønsket om at opnå en langsigtet og bæredygtig vækst være retningsgivende for de politiske valg, der træffes i forbindelse med exitstrategien; påpeger, at indholdet af de finanspolitiske pakker i det perspektiv er altafgørende; henviser til, at de politiske beslutninger bør træffes i overensstemmelse med de mellem- og langsigtede mål, og at offentlige investeringer skal målrettes korrekt med fokus på innovation, forskning, uddannelse og energieffektivitet, og nye teknologier bør have prioritet;

75. minder om, at Unionens største succeser stammer fra iværksættelsen af konkrete projekter og gennemførelsen af politikker med indhold, såsom det indre marked, den fælles handelspolitik, iværksættelsen af strukturreformer og Erasmusprogrammet, for hvilke Kommissionen har fungeret som drivkraft;

76. mener, at solidaritet mellem generationerne betyder, at hverken de unge eller de ældre borgere bør overbebyrdes med gæld, som de har pådraget sig i fortiden;

77. bemærker, at det store krak har kastet nyt lys over den demografiske udfordring og udfordringen, hvad angår pensionernes finansiering; mener, at finansiering af pensioner ikke helt og holdent kan overlades til den offentlige sektor, men at den bør hvile på tredelte systemer, der omfatter offentlige pensionsfonde, arbejdsmarkedspensionsfonde og private pensionsordninger, der sikres på behørig vis gennem specifik lovgivning og tilsyn med henblik på at beskytte investorerne; mener endvidere, at pensionssystemerne i hele EU vil være nødt til at gennemgå reformer for at bidrage til finansieringen af solidariteten mellem generationerne; mener, at den forlængede levealder rejser en række tværgående spørgsmål vedrørende samfundsstrukturernes, som der endnu er fundet en løsning på;

78. mener, at hvad Europa har brug for, er en mere forenet og mindre bureaukratisk Union og ikke blot mere koordination; mener, at Kommissionen, hvis opgave er at definere og forsvare den overordnede europæiske interesse som led i dens initiativret, må prioritere sin forpligtelse til at handle på Unionens vegne på de områder, hvor den har delt kompetence eller kompetence til at koordinere medlemsstaternes handlinger, idet den gennemfører og håndhæver de fælles politikker og fastlægger handlingsrammerne for markedsdeltagere og aktører i medlemsstaterne, der kan hindre det indre marked; finder det altafgørende, at Kommissionen anvender forordninger og ikke direktiver som retsgrundlag med henblik på at fremme ensartet vedtagelse i hele EU og for at forebygge forvriddinger;

79. opfordrer Kommissionen til, hvor det er nødvendigt, at organisere sektorbaserede rundbordsdrøftelser, så de

forskellige aktører på markedet kan arbejde sammen for at tilskynde til en genlancering af en reel europæisk industripolitik samt innovation og jobskabelse; minder om, at vi i forbindelse med disse bestræbelser skal ihukomme vore forpligtelser vedrørende klimaforandringer og visse grønne teknologiers potentiale; mener, at EU's budget skal anvendes bedre, så det kan blive en virkelig katalysator for alle nationale bestræbelser på områderne forskning, udvikling, innovation og skabelse af nye virksomheder og arbejdspladser; opfordrer endvidere Kommissionen til at fremsætte konkrete forslag om, hvordan samarbejdet mellem erhvervslivet og forskningen kan forbedres og klynger fremmes, og til at støtte disse strategier med tilstrækkelige midler; understreger, at en fundamental drivkraft i udviklingen af ethvert marked er den frie og lige konkurrence, hvor det er nemt for nye aktører at vinde indpas på markedet, og hvor dette ikke forvrides af privilegier;

80. opfordrer Kommissionen til fuldt ud at holde sig til ånd og bogstav i rammeaftalen med hensyn til særligt partnerskab med Europa-Parlamentet, hvad angår opstilling af prioriteterne for EU's dagsorden i alle borgernes interesse; slår til lyd for en intensiveret dialog med de nationale parlamenter, især på områderne for budgetspørgsmål og finansielle anliggender; advarer imod forsøg på at skabe særskilte institutioner af mellemstatslig art, hvilket ville udelukke nogle lande fra beslutningstagning og hindre, at alle medlemsstaters holdninger ville blive vægtet ligeligt;

81. mener, at effektiv økonomisk styring indebærer, at Kommissionen tildeles et egentligt og mere omfattende forvaltningsansvar, hvorved den gives mulighed for at anvende de allerede eksisterende værktøjer såvel som de nye værktøjer, som der er skabt grundlag for i Lissabontraktatens artikel 121, 122, 136, 172, 173 og 194, i henhold til hvilke Kommissionen har fået pålagt at samordne reformplaner og foranstaltninger samt fastlægge en fælles strategi;

82. mener, at en styrkelse af den økonomiske governance skal gå hånd i hånd med en underbygning af den demokratiske legitimitet af EU's governance, som skal opnås gennem tættere og mere rettidig inddragelse af Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter gennem hele processen;

83. foreslår, at ansvaret for økonomiske og monetære spørgsmål i Kommissionen gives til en af dens næstformænd; foreslår, at den pågældende har til opgave at sikre sammenhæng i Unionens økonomiske aktiviteter, overvåge, hvordan Kommissionen varetager sit ansvar på det økonomiske og monetære område samt for de finansielle markeder og for koordineringen af de andre aspekter af Unionens økonomiske aktiviteter, mener også, at han eller hun bør deltage i Det Europæiske Råds arbejde, være formand i Økofinrådet og Eurogruppen og repræsentere EU i relevante internationale organer;

84. er af den opfattelse, at de budgetmæssige vanskeligheder, som medlemsstaterne og EU i øjeblikket står over for, og behovet for omfattende investeringer, hvis Unionens strategiske mål skal nås pr. 2020, kræver nye finansieringsmodeller, der omfatter både offentlige og private finansieringsmidler;

85. opfordrer indtrængende medlemsstaterne og Kommissionen til at fremskynde skabelsen af betingelser, hvorunder den offentlige og den private sektor kan arbejde tæt sammen, blandt andet i form af offentlig-private partnerskaber, for at imødegå udfordringen med langsigtede investeringer på nationalt plan og EU-plan, hvilket vil føre til bæredygtig, inklusiv og konkurrencedygtig vækst;

Den Økonomiske og Monetære Unions politikker

86. bekræfter sit engagement i euroen; anerkender den strategiske funktion og værdi af en fælles valuta; understreger den gennemsigtighed og de økonomiske fordele, som euroen har tilført euroområdet; mener, at euroen først og fremmest må være et grundlæggende stabilitetselement i den europæiske økonomi;

87. bemærker, at det primære mål for ECB's monetære politik er at bevare prisstabiliteten; understreger, at prisstabilitet kun kan opnås effektivt, hvis de dybereliggende årsager til inflation håndteres hensigtsmæssigt; minder om, at artikel 127 i TEUF også udtrykkeligt forpligter ECB til at støtte EU's generelle økonomiske politikker; finder det uomgængeligt, at medlemsstaterne i euroområdet og dem med særstatus nøje overholder deres forpligtelser og ikke efterlader nogen tvivl om de fælles målsætninger om prisstabilitet, ECB's uafhængighed og budgetdisciplin eller fremme af vækst, beskæftigelse og konkurrenceevne;

88. bifalder ECB's bestræbelser for at kontrollere inflationen, men opfordrer dog ECB til at spille en større rolle i forbindelse med kontrol af inflationen i priserne på aktiver;

89. bemærker, at en monetær union har brug for en stærk koordinering af økonomiske politikker, hvis den skal være robust over for økonomisk tilbagegang; beklager, at Den Økonomiske og Monetære Union i høj grad har prioriteret den »monetære« del;

90. er enig med IMF i, at krisestyring ikke er et alternativ til de korrigerende politiske handlinger og grundlæggende reformer, der er nødvendige for at styrke grundlaget for EU's monetære union;

91. understreger euroområdet behov for at øge sin elasticitet ved at færdiggøre en institutionel opbygning baseret på både incitamenter og sanktioner for nødvendige foranstaltninger;
92. understreger, at stabilitets- og vækstpacten er det eneste eksisterende reguleringsinstrument, der kan levere en grundlæggende reguleringsramme for makroøkonomiske politikker og offentlige finanser i EU;
93. bemærker, at overgangen til euroen, som det fremgår af status over euroens første årti, også har afsløret en udvidelse af forskellene mellem euroområdet økonomiers konkurrenceevne, hvilket har forværret følgerne heraf for de økonomisk svage lande og ført til store handelsmæssige skævheder inden for euroområdet; bemærker dog, at fordelene ved euroen for Unionen som helhed ikke desto mindre har været betydelige, f.eks. hvad angår relativ økonomisk stabilitet, prisstabilitet og en lav inflationsrate;
94. understreger, at mange lande har brug for at bringe deres finanspolitik i orden og i betydelig grad nedbringe deres underskuds- og gælds niveau; er enig med Rådet i, at det er nødvendigt at sikre den finanspolitiske holdbarhed og en øget økonomisk vækst i samtlige medlemsstater, og er derfor enig i, at planerne for den finanspolitiske konsolidering og strukturreformerne skal defineres og sættes i værk i overensstemmelse hermed;
95. bemærker, at dette kunne føre til finansielle konsolideringsstrategier, der vil indskrænke regeringernes handlingskapacitet betragteligt; advarer samtidig om, at disse krisepakker ikke bør resultere i foranstaltninger, som kan modvirke økonomisk genopretning, jobskabelse og social samhørighed;
96. mener, at stabilitets- og vækstpacten er et vigtigt redskab for at lægge pres på holdbarheden af de offentlige finanser, hvilket har bidraget til det økonomiske ansvar i euroområdet; erkender, at den er blevet hæmmet af kun at være blevet håndhævet i ringe grad, og at den ikke har givet tilstrækkelig tilskyndelse for de enkelte medlemsstater og euroområdet som helhed til at optimere den økonomiske politik; mener, at dette økonomisk-politiske instrument ikke var designet til at fungere som en holdbar korrigerende proces med det formål at rette op på eksisterende ubalancer og klare perioder med krise eller med meget lav vækst; mener, at medlemsstaterne ud over at anvende eksisterende bestemmelser bør gennemføre interne politikker til fremme af vækst, innovation og konkurrenceevne og sætte sig et kvalitativt mål, idet det offentlige underskud ikke må overskride visse benchmarks;
97. mener, at stabilitets- og vækstpacten ikke tager hensyn til andre ubalancer, såsom ubalancerne i privat gæld og i løbende regnskaber, hvilket også har indflydelse på den monetære union;
98. bemærker, selv efter at det blev klart, at pålideligheden af de statistiske oplysninger, der blev indgivet af visse medlemsstater, var tvivlsom i nogle tilfælde, at det i den foregående valgperiode i forbindelse med revisionen af direktivet om Eurostat var Rådet, der modsatte sig Europa-Parlamentets forslag om at give Eurostat beføjelser til at foretage tilsyn på grundlag af bilag og kontrol på stedet;
99. mener, at man ved udarbejdelsen af Maastricht-traktaten forventede en konvergens i euroområdet medlemsstaters konkurrencedygtighed, og at man ikke havde forventet de store forskelle, hvilket efterfølgende medførte en øget rentespredning, da frygten for visse medlemsstaters solvens drev risikopræmien i vejret;
100. bemærker, at der i de seneste måneder er sket flere midlertidige undtagelser i gennemførelsen af EU-standarderne for statsstøtte, takket være hvilke medlemsstaterne havde mulighed for at begrænse virkningerne af krisen; konstaterer, at den periode med vækst, som vi er på vej imod, forudsætter et solidt grundlag, og at det er nødvendigt, at vi i denne forbindelse gradvist vender tilbage til den ordinære tilstand vedrørende statsstøtte, således at der hersker ensartede forhold i EU;
101. opfordrer indtrængende til, at bestemmelserne i stabilitets- og vækstpacten styrkes, især dens forebyggende del, hvor »peer pressure« i øjeblikket er det stærkeste instrument for at få medlemsstaterne til at rette sig efter Rådets anbefalinger; opfordrer til, at den økonomiske overvågning, som udføres af Kommissionen, skærpes; mener, at muligheden for at indføre incitamenter til finanspolitisk konsolidering bør undersøges;
102. forslår, at der oprettes en effektiv incitament- og sanktionsmekanisme, som skal anvendes i forbindelse med gennemførelsen af stabilitets- og vækstpacten, og som vil bidrage til at forhindre en hvilken som helst forværring af den nuværende krise og sikre forebyggelse af en ny krise i fremtiden;
103. mener, at den multilaterale overvågning og kravene om tilpasning bør gælde situationer med såvel underskud som overskud under hensyntagen til hver stats specifikke forhold, f.eks. med hensyn til demografi, og at de må tage højde for private gælds niveauer, udviklingen i lønninger sammenlignet med arbejdsproduktivitet, beskæftigelse - navnlig for unge - og betalingsbalancens løbende poster; mener, at disse elementer bør anvendes som advarselssignaler, hvis de ikke kan anvendes på samme måde som de kriterier, der på nuværende tidspunkt er fastsat i stabilitetspacten; mener, at det er nødvendigt med mere gennemsigthed, hvad angår offentlige finansielle data, og hilser Kommissionens forslag om kvaliteten af statistiske data velkommen;

104. henstiller indtrængende til Kommissionen at indføre en styrket europæisk sanktionsmekanisme, der er underlagt dens klare beføjelser inden for euroområdet, for at tvinge medlemsstaterne til at overholde stabilitets- og vækstpaktens regler;

105. er af den opfattelse, at stabilitets- og vækstpakten har vist sig ikke at være effektiv nok til at koordinere finanspolitikkerne, at paktens afhængighed af individuelle landes politikker har skabt problemer med håndhævelse og oplysningers redelighed, at den ikke har formået at skabe forbindelse mellem beskæftigelsesniveau og jobskabelse på en sådan måde, at der har kunnet skabes en afbalanceret policymix, og at den også har svigtet med hensyn til at tage fat på spørgsmålene om real konvergens, konkurrenceevne og skabelse af synergier i euroområdet; mener derfor, at der er behov for yderligere koordinering mellem medlemsstaterne og især mellem økonomierne i euroområdet med henblik på at styrke den økonomiske balance i euroområdet;

106. mener, at de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik både med hensyn til stabilitet og vækst, som Europa-Parlamentet er med til at beslutte, bør udgøre rammen for en debat om og en evaluering af medlemsstaternes budgetter, inden de forelægges for de respektive nationale parlamenter;

107. mener, at euroområdets medlemsstater udover at have en fælles valuta bør gå et skridt videre ved at give mulighed for en fælles emission og forvaltning af en del af medlemsstaternes statsgæld og dermed danne grundlaget for en mere kompleks multilateral overvågning med hjælp fra EMF og EFSF med henblik på at sikre, at markedet i det samlede euroområde er mere attraktivt, og at gælden forvaltes i fællesskab;

108. mener, at gennemførelsen af de strukturelle reformer, især tilpasning og omstrukturering af de sociale distributionssystemer i de nye medlemsstater, behøver kraftig støtte og solidaritet fra EU's side; understreger, at euroområdet uanset en global finansiell, økonomisk og social krisesituation bør udvides yderligere med nye medlemsstater, der er medlemmer af ERM II og opfylder Maastrichtkriterierne; mener, at sådanne beslutninger bl.a. ville bevise selve euroområdets stabilitet og bæredygtighed;

109. mener, at udligningen af de store konkurrenceforskelle i euroområdet ved at kontrollere lønstigninger i overensstemmelse med den lokale produktivitetforøgelse og forventninger til inflation er nøglen til at undgå, at der opstår kløfter inden for euroområdet;

110. opfordrer til en væsentlig forbedring af den sociale makroøkonomiske dialog, som ikke kan nøjes med at indeholde information til arbejdsmarkedets parter om de foreslåede eller vedtagne retningslinjer;

111. opfordrer Kommissionen og Rådet til at definere brede fælles retningslinjer, for at EU kan gennemføre en bæredygtig markedsøkonomi; mener, at disse retningslinjer bør fastlægges årligt på grundlag af en vurdering, der omfatter udviklingen i forholdet lønninger/produktivitet på nationalt og europæisk plan gennem en reel social dialog;

Finanspolitik

112. slår til lyd for en fælles budgetstrategi med henblik på at genoprette og sikre EU som et område med langsigtet økonomisk vækst;

113. mener, at offentlige udgifter brugt effektivt med blikket rettet mod fremtiden (på uddannelse, erhvervsuddannelse, infrastruktur, forskning, miljø etc.) kan stabilisere økonomien ved at give næring til sund, holdbar vækst over tid; mener, at ansvarsbevidste offentlige udgifter af høj kvalitet i kombination med tiltag til fremme af den private sektors iværksætter- og innovationspotentiale, kan være drivkraft for økonomiske og sociale fremskridt;

114. understreger betydningen af, at der etableres en tættere sammenhæng stabilitets- og vækstpakten, de makroøkonomiske instrumenter og de nationale EU 2020-reformprogrammer ved at fremlægge disse på en konsekvent måde, hvilket også indebærer bedre muligheder for at sammenligne de nationale budgetter, for så vidt angår forskellige udgiftskategorier; mener, at medlemsstaterne ikke udelukkende bør anskue deres respektive økonomiske politikker som et nationalt anliggende, men også som et fælles anliggende, og at de bør formulere deres politikker herefter; minder medlemsstaterne om den styrkede rolle, som de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker spiller;

115. fastholder, at der, hvis Europa 2020-strategien skal være troværdig, er behov for større kompatibilitet og komplementaritet mellem de 27 EU-medlemsstaters nationale budgetter og EU-budgettet; understreger, at EU-budgettet bør spille en større rolle med hensyn til at samle ressourcer;

116. mener, at offentlige investeringer, der målrettes på fornuftig vis, har en stærk løftestangeffekt på langsigtede investeringer; foreslår, at EIB's mandat udvides til at omfatte muligheden for at udstede euroobligationer med henblik på at investere i omfattende strukturelle projekter i overensstemmelse med EU's strategiske prioriteter;

117. understreger, at den fælles mønt kun kan fungere, hvis medlemsstaterne koordinerer deres budgetpolitikker

og åbner deres regnskaber for hinanden; erkender, at denne proces kræver tæt samarbejde med de nationale parlamenter;

118. opfordrer Kommissionen og Rådet til med støtte fra Eurostat at forbedre sammenligneligheden af udgifterne under de nationale budgetter med henblik på at identificere de komplementære og konvergerende aspekter af de gennemførte politikker;

119. mener, at Unionen og medlemsstaterne må arbejde på at indføre skatteprincipper, der ikke længere favoriserer gældsætning i den offentlige og den private sektor og kortsigtede lønninger i den private sektor, og som eventuelt kan indeholde bonus-malus-mekanismer på grundlag af kriterier for anstændigt arbejde og miljø;

120. konstaterer, at genoprettelse efter den finansielle, økonomiske og sociale krise og en udvej af statsgældskrisen vil kræve en langsigtet proces, der skal være hensigtsmæssigt udformet og sikre en afbalanceret og bæredygtig udvikling; erkender, at der må indgås kompromiser mellem vækst, retfærdighed og finansiel stabilitet, og at sådanne kompromiser er politiske beslutninger; opfordrer Kommissionen til at forelægge forslag til finansiel udvikling, der tager hensyn til disse målsætninger, navnlig inden for rammerne af EU 2020-strategien, og til at præcisere, hvilke politiske valg der kan træffes med hensyn til kompromiser; håber, at dette kan danne grundlag for, at Den Europæiske Union organiserer et debatforum og et forum for politisk konfrontation efter høring af alle de parter, der berøres af reformen af de finansielle markeder (banker, investorer, sparere og arbejdsmarkedets parter); opfordrer endvidere Kommissionen til yderligere at inddrage Europa-Parlamentet i denne proces, navnlig i forbindelse med udformningen og gennemførelsen af Europa 2020-strategien;

121. opfordrer indtrængende Unionen til at udstyre sig bedre med konjunkturudlignende instrumenter til styring af den økonomiske politik;

122. mener, at Lissabontraktaten giver alle de instrumenter, der er nødvendige på dette stadium, for at etablere en egentlig økonomisk forvaltning i Unionen samt bedre tilsyn med situationen for medlemsstaternes offentlige finanser;

Det indre marked

123. fremhæver opfordringerne i Mario Monti's rapport og i Louis Grechs betænkning vedtaget af Europa-Parlamentet den 20. maj 2010 til en mere samlet tilgang til det indre marked, for så vidt angår såvel strategi som opfattelse af det, således at det bliver mere effektivt, og offentlighedens tillid til det genoprettes; understreger betydningen af initiativet vedrørende »lov om det indre marked« bestående af lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige forslag med henblik på at styrke og aktualisere det indre marked, færdiggøre det digitale indre marked og tage fat på samt nedbryde de sidste barrierer;

124. anser det for væsentligt, at det indre marked omfatter en ambitiøs dagsorden for social beskyttelse og forbrugerbeskyttelse med indførelse af en social klausul i al lovgivning i forbindelse med det indre marked, lovgivning om tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, en lovgivningsdagsorden til styrkelse af arbejdstagernes rettigheder, en ambitiøs lovgivningspakke for forbrugerbeskyttelse, der gør en forskel i borgernes daglige tilværelse, og bedre koordination af beskattningen ved hjælp af en harmonisering af grundlaget for selskabsskatten og momssatserne;

125. bemærker, at det indre marked kræver støtte fra alle som en hjørnesten i det europæiske projekt, og at der dannes bæredygtig velstand i EU;

126. understreger, at det indre marked er en af de vigtigste drivkræfter i den europæiske vækst; understreger, at EU 2020-strategien bør tjene som et konkret program for vækst og beskæftigelse med henblik på at imødegå den økonomiske krise og styrke det indre marked;

127. er af den opfattelse, at initiativer i enkeltstående stater ikke kan være effektive uden en koordineret indsats på EU-plan, hvilket gør det afgørende, at Den Europæiske Union taler med én stærk stemme og iværksætter fælles aktioner; mener, at solidaritet, som den europæiske socialøkonomiske model er baseret på, og koordination af nationale svar har været afgørende for at undgå kortsigtede protektionistiske foranstaltninger i de enkelte medlemsstater; giver udtryk for sin bekymring for, at en tilbagevendende til økonomisk protektionisme på nationalt plan efter al sandsynlighed ville føre til en fragmentering af det indre marked og et fald i konkurrenceevnen og derfor skal undgås; er bekymret over, at den nuværende økonomiske og finansielle krise kan anvendes til at retfærdiggøre genindførelse af protektionistiske foranstaltninger i nogle medlemsstater, når nedgangsperioden kræver fælles beskyttelsesmekanismer i stedet;

128. mener ikke, at fremskridt på det indre marked bør baseres på den laveste fællesnævner; tilskynder derfor Kommissionen til at gå i spidsen og fremsætte modige forslag; tilskynder medlemsstaterne til at anvende metoden med udvidet samarbejde på områder, hvor bestræbelserne på at nå til enighed blandt de 27 slår fejl; understreger,

at andre lande bør have lov til at deltage i disse banebrydende initiativer på et senere stadium;

129. advarer mod tanken om, at den europæiske økonomi på eller anden måde kan udvikle sig og vokse uden fri og fair handel med så mange andre lande i verden som muligt, herunder vores førende handelspartner i dag, USA, og de nye vækstøkonomier som Kina, Indien og Brasilien; mener, at EU også bør tage udgangspunkt i sine egne styrker ved at gøre bedre brug af sit indre marked, især fordi hovedparten af EU's vækst også er knyttet til den interne efterspørgsel;

130. understreger, at det er nødvendigt at frigøre potentialet i det indre marked for virksomhederne i globaliseringens tidsalder med henblik på at sætte skub i jobskabelse og innovation på området nye teknologier i Europa;

131. mener, at det for at etablere et effektivt indre marked er nødvendigt, at Kommissionen fremlægger en række klare politiske prioriteringer gennem vedtagelse af en »lov om det indre marked«, som bør omfatte såvel lovgivningsmæssige som ikke-lovgivningsmæssige initiativer, der sigter på at skabe en yderst konkurrencedygtig social markedsøkonomi;

132. erkender, at EU's opbygning af et indre marked uden en vis grad af skattemæssig harmonisering, især hvad angår selskabsskatter, og fastlæggelse af socialsikringsbestemmelser i en vis udstrækning har ført til alt for stor konkurrence mellem medlemsstater, der søger at tiltrække skatteydere fra andre medlemsstater; mener ikke desto mindre, at nogle af de store fordele ved det indre marked har været fjernelsen af hindringer for mobilitet og harmoniseringen af anstaltsanordninger, fremme af kulturel forståelse, integration, økonomisk vækst og europæisk solidaritet;

133. henstiller, at Kommissionen gennemfører en uafhængig undersøgelse med henblik på at identificere de tyve største kilder til utilfredshed og frustration på det indre marked, som borgerne støder på hver dag, især i relation til e-handel, grænseoverskridende lægehjælp og gensidig anerkendelse af faglige kvalifikationer;

134. opfordrer medlemsstaterne til endelig at acceptere sammenligningstabeller om gennemførelse af lovgivningen med henblik på at gøre lovgivningsmangler mere gennemskuelige;

135. understreger, at et velfungerende marked for offentlige indkøb er afgørende for det indre marked; er dog fortsat bekymret over, at de offentlige myndigheder stadig har betydelige problemer med at nå deres politiske mål inden for rammerne af et komplekst sæt af regler, samt med at sikre SMV'ers adgang til markederne for offentlige indkøb;

136. opmuntrer Kommissionen til at fremsætte et forslag om indførelse af en »sunrise-klausul«, hvilket ville sikre, at EU's love omkring det indre marked automatisk træder i kraft på et givet tidspunkt, hvis ikke medlemsstaterne gennemfører dem i tide;

137. mener, at indførelse af sunde, effektive regler for et økonomisk område efter en krise af et omfang som det, vi lige har oplevet, udgør et væsentligt bidrag til konkurrenceevnen; er af den opfattelse, at EU's myndigheder har et særligt ansvar for at opretholde disse reformplaner, herunder over for de nationale politiske myndigheder;

138. mener, at EU på ny bør blive et attraktivt sted for investeringer og produktion, og skal blive verdens referencepunkt for innovation og vækst; mener, at finansielle virksomheder, hvad enten de er offentlige eller private, skal gøre deres yderste for at sikre, at de finansielle markeder arbejder til fordel for realøkonomien og de små og mellemstore virksomheder;

139. opfordrer Kommissionen til at udarbejde en årlig vurdering af behovene for offentlige og private investeringer og om, hvordan opfyldes eller bør opfyldes;

Skattespørgsmål

140. erkender, at det for at videreudvikle EU's indre marked er nødvendigt med en koordineret tilgang såvel på nationalt plan som på EU-plan for at drage nytte af bedste praksis i kampen mod skattesvig og skatteunddragelse, samtidig med at man udvikler hensigtsmæssige incitamenter for skatteyderne til på behørig vis at betale skat og for skattemyndighederne i medlemsstaterne til at indføre effektive forebyggende foranstaltninger mod en hvilken som helst skattemæssig forkert adfærd;

141. mener, at en nedbringelse af omfanget af skattesvig vil kunne bidrage til at begrænse de offentlige underskud, uden at skatterne må forhøjes, samtidig med at de sociale udgifter vil kunne opretholdes; er bekymret over den skævhed, der er opstået i det indre marked som følge af de forskellige niveauer i henseende til skattesvig i medlemsstaterne; anmoder Kommissionen om at udarbejde en konsekvensvurdering med henblik på at vurdere de

forskellige problemer, der er forårsaget af skattesvig og sort økonomi i medlemsstaterne;

142. understreger, at bæredygtige offentlige finanser ikke blot kræver en ansvarlig udgiftspolitik, men også en passende og retfærdig beskatning, en mere effektiv skatteinddrivelse af de nationale myndigheder og en mere intensiv bekæmpelse af skatteunddragelse; opfordrer Kommissionen til at foreslå en række foranstaltninger, der kan hjælpe medlemsstaterne med at genoprette balancen i deres offentlige regnskaber og finansiere offentlige investeringer ved at tage innovative finansieringsmetoder i anvendelse;

143. bemærker, i fortsættelse af Mario Montis arbejde, at stigninger i de offentlige indtægter under de gunstige konjunkturer, generelt førte til skattelettelse; bemærker, at skat på arbejde bør reduceres med henblik på at øge den europæiske konkurrenceevne; støtter Mario Montis forslag om oprettelse af en skattepolitisk gruppe, der fører repræsentanter fra medlemsstaterne sammen som en vigtig metode til at sætte gang i dialogen mellem de europæiske lande; opfordrer den skattepolitiske gruppe til primært at drøfte rammen for et skattesystem, der vil tage sigte på miljømæssige mål og understøtte ressourceeffektiviteten; bifalder forslaget til et direktiv om et fælles, konsolideret grundlag for selskabsskat i Kommissionens arbejdsprogram for 2011;

144. erkender, at en betydelig drivkraft bag institutionelle forbedringer og økonomisk vækst i medlemsstaterne er deres suveræne ret til selv at vælge beskatningsformerne; anser det for væsentligt at nedsætte skatterne på arbejde, både for de mest uheldigt stilledes skyld og for at give middelklassen mulighed for at leve anstændigt af frugten af deres arbejde;

145. slår til lyd for en beskatningsstruktur, der er gearret til at lette byrden for arbejde og tilskynde og skabe incitament for beskæftigelse, innovation og langsigtede investeringer;

Økonomisk og social samhørighed;

146. mener, at samhørighedspolitikken bør betragtes som én af søjlerne i Unionens økonomiske politik, der bidrager til en langsigtet investeringsstrategi for EU;

147. bemærker, at samhørighedspolitikken er blevet et vigtigt element i den europæiske økonomiske genopretningsplan som en offentlig politik, der kan bruges til at imødegå krisen, stimulere den kortsigtede efterspørgsel og samtidig investere i den langsigtede vækst og konkurrenceevne;

148. mener, at samhørighedspolitikens styrke med hensyn til at forbinde genopretning med langsigtet vækst ligger i dens tre grundlæggende kendetegn: den fastlægger strategiske retningslinjer, dvs. betingelser for de tildelte ressourcer, som er bindende for både medlemsstaterne og regionerne, den giver medlemsstaterne og regionerne plads til at afstemme deres indgreb efter lokale karakteristika; og den har kapacitet til at overvåge og understøtte bestræbelserne på at nå målene;

149. understreger, at krisens forskelligartede indvirkninger inden for Europas område afspejler de forskellige konkurrencemæssige udgangspunkter og uensartede muligheder for at anvende EU's foranstaltninger til bekæmpelse af krisen, og at den indebærer forskellige perspektiver på lang sigt; påpeger, at virkningerne af krisen kan svække den territoriale samhørighed, hvis ikke den imødegås med politikker rettet mod specifikke problemer; bemærker, at i nogle af de lande, der blev hårdest ramt af krisen, blev en væsentlig andel af de samlede offentlige investeringer foretaget med midler fra samhørighedspolitikken;

150. mener, at strategien i tiden efter krisen vil være mere effektiv, hvis regioner og byer inddrages i gennemførelsen heraf; bemærker, at forvaltning på flere planer giver et bredere politisk råderum til mere effektivt at fremme den økonomiske genopretning i EU, eftersom regionale og lokale forvaltningsniveauer i EU har evnen til at omsætte overordnede europæiske strategiske mål til deres egne territoriespecifikke tiltag og er i stand til at udnytte de politiske værktøjer, de har til rådighed, såvel som engagementet hos alle partnerne - erhvervsliv, den akademiske verden og civilsamfundet;

151. gør opmærksom på, at der i dag findes mange politiske værktøjer på lokalt og regionalt forvaltningsniveau; understreger, at innovation, som kan føre til produktivitetsforøgelse, og grønne tiltag, der kan skabe ny efterspørgsel og nye markeder, kræver lokalt og regionalt fokus og en stedsbaseret integreret tilgang til investering og vækstpolitikker, og at en region, en by eller et landdistrikt kan være steder, hvor alle partnere kan finde sammen, og alle de elementer, som er nødvendige for at nå til en løsning, er til stede;

152. er derfor bekymret over manglen på fremskridt med hensyn til overdragelsen af beføjelser til de lokale myndigheder, idet lokalsamfund og landbosamfund giver muligheder med hensyn til økonomi, beskæftigelse og samfundsopbygning, og at yde støtte til disse samfund giver mulighed for at reducere udelukkelsen ved at styrke samfundets netværk og således øge dets optagelseskapacitet;

153. understreger, at regionerne fortsat vil spille en større og større rolle i EU's økonomiske dagsorden, at den

lokale långivning skal styrkes, og at dette kan fremmes store stærke regionale banker; bemærker, at reguleringen af aktiviteter på området for finansielle tjenester bør tage hensyn til behovet for at stimulere iværksættervirksomhed og finansiering af SMV'er, og at den finansielle støtte til SMV'er som led i samhørighedspolitikken bør bevæge sig i retning af finansiering af risikovillig kapital, der kan give mulighed for en større inddragelse af banksektoren og mere effektiv brug af strukturmidler;

154. slår til lyd for yderligere reform af samhørighedspolitikken nuværende struktur for at gøre det muligt hurtigere og mere effektivt at stille midler til rådighed for medlemsstater, regioner og byer; påpeger, at det er nødvendigt med mere fleksibilitet, og at Kommissionen skal tage dette i betragtning, når den udformer den kommende samhørighedspolitik;

155. anser det for absolut nødvendigt at knytte enhver EU-strategi for langsigtede investeringer, der støttes af samhørighedspolitikken, til resultater, hvad angår konkurrenceevne, innovation, jobskabelse, grøn vækst og forbedringer af den økonomiske samhørighed på EU-niveau, især mellem gamle og nye medlemsstater;

EU 2020

156. opfordrer til, at Europa 2020-strategien følger et bredt politisk koncept for EU's fremtid som en konkurrencedygtig, social og bæredygtig Union, som sætter mennesker og miljøbeskyttelse i centrum for udformningen af politikker;

157. mener, at det, hvis disse mål skal nås, er tid til at koordinere vore makroøkonomiske politikker nøje, idet man som en prioritet bestræber sig på at øge Unionens vækstpotentiale og fokuserer på en model med inklusiv og bæredygtig udvikling, uden hvilken ingen af vore problemer vil kunne løses; mener, at dette bør være sigtet med EU's nye 2020-strategi;

158. anerkender, at Unionen for at forhindre, at eurokrisen resulterer i længerevarende økonomisk stagnation, på samme tid bør gennemføre en strategi, som tager sigte på at fremskynde bæredygtig økonomisk vækst kombineret med reformer, der har til formål at genetablere og forbedre konkurrenceevnen;

159. bemærker de fem overordnede mål, som Det Europæiske Råd har vedtaget i forbindelse med beskæftigelsesfrekvens, forskning og udvikling, drivhusgasemissioner, uddannelsesniveauer og social udstødelse; understreger, at disse overordnede mål bør formuleres inden for rammerne af en konsekvent og sammenhængende bæredygtig udviklingsstrategi, som kombinerer de økonomiske, sociale og miljøpolitiske dagsordener;

160. mener, at uddannelse bør stå centralt i EU's økonomiske strategi og have som mål at højne den generelle kvalitet af alle uddannelses- og erhvervsuddannelsesniveauer i EU ved at kombinere udmærkelse og lighed og omforme uddannelsesmodellen; mener, at uddannelse bør udgøre et fælles gode inden for Unionen, idet der er behov for at investere i alle aspekter af uddannelsessystemet, i uddannelsens kvalitet og i at øge adgangen til en videregående uddannelse; forestår, at der indføres en permanent og integrerende ordning for livslang læring på EU-plan, hvilket indebærer at programmerne Erasmus og Leonardo for mobilitet inden for uddannelse og lærlingeuddannelse i højere grad vil blive generelt tilgængelige; påpeger behovet for snarest muligt at højne investeringsniveauet for forskning og udvikling, især i lyset af midtvejsevalueringen af det syvende forskningsrammeprogram og EU's næste finansielle overslag;

161. understreger, at der bør fokuseres på at håndtere ungdomsarbejdsløsheden og fremme en effektiv gensidig tilpasning af kvalifikationer og markedets behov. mener, at der skal udvikles offentlig-private partnerskaber inden for uddannelse, og at grænseoverskridende mobilitet for studerende og forskere som led i udvekslinger og praktikforløb skal bruges til at gøre de videregående uddannelsesinstitutioner i EU mere attraktive på internationalt plan, idet man samtidig fastholder målet med at bruge 3 % af BNP på forskning og udvikling, hvilket vil sætte skub i innovationen gennem forskning og højere uddannelse;

162. mener, at EU 2020-strategien, som Kommissionen har stillet forslag om, bør være koncentreret om at gøre det indre marked mindre bureaukratisk ved at reducere de administrative byrder for virksomheder med 25 % inden 2012, og mere effektivt baseret ved at bruge internettet som ryggrad for et EU-omfattende E-marked, der skaber nye tjenesteydelser og arbejdspladser;

163. mener, at ledelsesstrukturen i EU 2020-strategien bør styrkes for at sikre, at målet bliver nået; mener, at en bredere anvendelse af bindende foranstaltninger er nødvendig for at gøre den nye strategi til en succes, i stedet for fortsat anvendelse af den åbne koordinationsmetode i forbindelse med den økonomiske politik; opfordrer indtrængende Rådet og Kommissionen til at stille forslag til en økonomisk strategi til økonomisk genoprettelse, der primært bygger på EU-instrumenter og ikke hovedsageligt mellemstatslige initiativer;

164. er bevidst om, at en god styring eller en økonomisk styring ikke i sig selv er nok til at sikre EU den vækststrategi, som er nødvendig for at imødegå krisen og den globale konkurrence; er imidlertid overbevist om, at ti

år med ØMU'en har vist, hvor nødvendigt dette har været i euroens særlige sammenhæng;

165. insisterer på, at Europa 2020-strategien kommer til at omfatte et mål for nedbringelse af fattigdommen i EU til det halve, og henviser til, at flertallet af de europæere, der i dag lever eller risikerer at komme til at leve i fattigdom, er kvinder, især ældre kvinder, indvandrerkvinder, enlige mødre og personer, der plejer andre; er endvidere af den opfattelse, at der bør indføres et livsforløbsperspektiv, idet forældres fattigdom har direkte konsekvenser for et barns liv, udvikling og fremtid;

166. opfordrer til, at der formuleres en ambitiøs og langsigtet strategi til fattigdomsbekæmpelse med det formål at mindske uligheder og social udstødelse med vidtrækkende mål for mindskelsen af fattigdom og fattigdom blandt beskæftigede; foreslår en EU-politisk ramme for ordninger om minimumsindtægter i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, forskellige former for praksis, kollektive forhandlinger og national lovgivning i medlemsstaterne på grundlag af europæiske kriterier, som beregnes ud fra levestandarderne i hver enkelt medlemsstat; opfordrer også til indførelse af et børnebidrag med det formål at mindske fattigdom, uligheder og social udstødelse;

167. mener, at medlemsstaterne bør afholde debatter i deres respektive nationale parlamenter, inden de vedtager stabilitets- og vækstprogrammer (Europa 2020);

Innovation

168. konstaterer, at Kommissionens innovationsresultattavle viser, at Europa stadig halter betragteligt efter Japan og De Forenede Stater, hvad forskning og innovation angår,

169. mener, at ud over at finansiere små og mellemstore virksomheder, må EU anlægge en foregribende og koordineret tilgang til finansiering af forskning og innovation og være på forkant med de nye beskæftigelsessektorer og tiltrække private investeringer;

170. bemærker, at overgangen til en energieffektiv økonomi som en metode til at øge EU's energisikkerhed bør være en af Kommissionens og medlemsstaternes prioriteter; mener, at EU bør tilskynde til innovation i energiproduktion fra vedvarende energikilder, idet der lægges vægt på lokale lavkulstofkilder;

171. mener, at indbyrdes forbindelser mellem energinetværkene er afgørende for funktionen af det indre energimarked så vel som for mere omfattende energiproduktion fra vedvarende energikilder; understreger vigtigheden af at udvikle et intelligent forsyningsnet;

172. påpeger, at SMV'er bør være rygraden i udviklingen af vedvarende og energieffektive teknologier; understreger, at skabelse af finansielle instrumenter til at tilskynde til energieffektivitet og innovation i forbindelse med vedvarende energi er afgørende;

173. mener, at investeringer i fornyelse af boligmassen og offentlig transport skal prioriteres med henblik på at reducere energiomkostningerne og energifattigdom og for at skabe en god cirkel;

174. går ind for en rimelig og retfærdig gradvis overgang til en grøn økonomi; mener, at overgangen til en grøn økonomi vil resultere i arbejdsløshed, som skal imødegås ved at forbedre arbejdstagernes uddannelse og færdigheder inden for de nye teknologier; bemærker, at brændstoffattigdom er en betydelig og voksende kilde til bekymring;

175. opfordrer Kommissionen til at udvikle og foreslå en mekanisme, hvormed SMV'er og andre innovatorer tilbydes en risikoafbødende finansiering gennem et offentligt-privat partnerskab med private egenkapitalfonde, hvor midler fra Den Europæiske Investeringsbank sammen med offentlige midler fra medlemsstaterne, med støtte fra risikogaranti-mekanismer fra Den Europæiske Investeringsfond, fordelt gennem den private kapitalfond, vil sætte projekterne i stand til at dække op mod 80 % af finansieringsbehovene via privat investeringskapital;

176. støtter oprettelsen af en finansielle institutioner, der har til formål at sikre finansiering til innovationsprojekter i hele Unionen, som er afgørende for en fremtidig bæredygtig vækst;

177. opfordrer indtrængende Kommissionen til at arbejde på at eliminere administrative hindringer og forbedre betingelserne for innovation, f.eks. ved at skabe et fælles EU-patent; understreger, at velmente programmer, der har til formål at øge konkurrenceevnen og skabe en bæredygtig økonomi ikke fungerer ordentligt, fordi SMV'er, universiteter og multinationale selskaber ikke tilskyndes til at deltage i EU-programmer;

178. bemærker, at skatte- og valutapolitikker ikke er nogen erstatning for strukturel reform, der skal tage fat på den europæiske økonomis grundlæggende svagheder, nemlig drastisk voksende gæld og underskud, en aldrende

befolkning, sandsynligheden af en ny voldsom stigning i inflationen eller en udvikling med deflation, risici for virksomhederne, der er et resultat af klimaaendringsspolitikkerne, især på grund af usikkerheden omkring nye mål og standarder, lav produktivitet og manglende konkurrenceevne; slår til lyd for mere effektiv anvendelse af offentlige midler på både EU-plan og nationalt plan; mener, at forskellene mellem krisens begyndelsestidspunkter og intensitet samt de forskellige forhåndsregulerende skatte- og finanspolitikker mellem de enkelte medlemsstater bør tages i betragtning ved vedtagelsen af koordinerede politikker og mål; mener, at denne indsats bør føre til en hurtigere, egentlig konvergens mellem de nationale økonomier;

179. mener, at den europæiske vinderstrategi skal baseres på en sund finanspolitik, der fremmer innovation, uddannelse og arbejdskraftens beskæftigelsesegnethed - den eneste metode til øget produktivitet og vækst på en bæredygtig måde;

180. påpeger, at klimaaendringer, ressourceknaphed og nedgangen i den biologiske diversitet er rammebetingelserne for fremtidig økonomisk vækst i Europa; bemærker, at denne vækst derfor skal baseres på at bryde forbindelsen mellem økonomisk vækst fra ressourceanvendelse, grønne innovationer og miljømæssigt bæredygtige økonomiske fremskridt;

181. glæder sig over den strategi, Det Europæiske Råd vedtog i 2007 med henblik på at øge EU's uafhængighed på energiområdet og fastlægge præcise forpligtelser vedrørende bekæmpelsen af den globale opvarmning; mener, at krisen har understreget denne strategis relevans yderligere; mener imidlertid, at hvis denne strategi skal lykkes, kræver det mere ambitiøs handling fra EU ud over foranstaltninger til regulering af det indre marked;

Beskæftigelse

182. mener, at en af de store udfordringer, som Den Europæiske Union står over for, består i at bevare konkurrenceevnen, øge væksten og bekæmpe den høje arbejdsløshed;

183. gentager, at beskæftigelse af høj kvalitet bør være en hovedprioritet i en 2020-strategi, og at større fokus på velfungerende arbejdsmarkeder og sociale vilkår er af afgørende betydning for at forbedre beskæftigelsessituationen; opfordrer derfor til en ny dagsorden med henblik på at fremme anstændigt arbejde, sikre arbejderes rettigheder i hele Europa og forbedre arbejdsvilkårene;

184. mener, at den nye strategi skal lægge større vægt på anstændigt arbejde, herunder bekæmpelsen af sort arbejde, og samtidig sikre, at mennesker, som i øjeblikket er udelukket fra arbejdsmarkedet, får adgang hertil;

185. mener, at den nye strategi bør fremme arbejdsmarkeder, som både forbedrer incitamentet og arbejdsvilkårene for menneskene på arbejdspladserne og samtidig øger arbejdsgivernes incitament til at ansætte og fastholde personale;

186. påpeger, at det er vigtigt at se Europas dalende konkurrenceevne i et globalt perspektiv; påpeger endvidere, at det i betragtning af den forventede mangel på arbejdskraft på lidt længere sigt er vigtigt at se ud over krisen og undersøge mulighederne for EU-ordninger, der kan bidrage til tilførsel af viden og forhindre europæisk hjemeflugt;

187. mener, at en målrettet indsats til fordel for øget beskæftigelse især er nødvendig, fordi der er en risiko for, at det økonomiske opsving i EU ikke ledsages af bæredygtig jobskabelse;

188. opfordrer indtrængende EU til at lade sine aktioner på beskæftigelsesområdet ledsage af foranstaltninger til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse samt et effektivt indre marked for arbejdstagere inden for EU, således at krisen ikke øger ulighederne yderligere;

189. opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til at nå op på en beskæftigelsesfrekvens på 75 % for såvel mænd som kvinder inden 2020 ved at mindske opdelingen på arbejdsmarkedet og øge indsatsen for at forbedre mulighederne for at forene arbejde, plejeansvar og familieliv;

190. mener, at bestræbelserne for at støtte jobskabelsen skal være fokuseret på beskæftigelse af de unge, hvilket igen kræver fremme af programmer, der tager hensyn til ligestilling mellem kønnene, og som har til formål at udstyre de unge med de færdigheder, der er brug for i realøkonomien;

191. fremhæver behovet for at skabe integrerende og konkurrencedygtige arbejdsmarkeder ved hjælp af flexicurity-ordninger, der giver arbejdsgiverne større fleksibilitet og samtidig sikrer passende vilkår for arbejdsløshedsunderstøttelse kombineret med aktiv støtte til fornyelse af anvendeligheden på arbejdsmarkedet i tilfælde af tab af beskæftigelse;

192. mener, at mens uddannelse fortsat bør være medlemsstaternes ansvar, er der behov for EU-investeringer og

en samlet EU-ankendelse af kvalifikationer i alle aspekter af uddannelsessystemet, i uddannelsens kvalitet og i at øge antallet af personer, der har adgang til en videregående uddannelse; foreslår, at der indføres en permanent og integrerende ordning med retningslinjer for livslang læring på EU-plan, hvilket indebærer at EU-programmerne Erasmus og Leonardo for mobilitet inden for uddannelse og lærlingeuddannelse i højere grad vil blive generelt tilgængelige;

193. minder om, at beskæftigelse er en afgørende faktor i økonomien, fordi den bidrager til købekraften; mener, at EU bør forfølge målet om fuld beskæftigelse af høj kvalitet, og at et anstændigt arbejdsmarked, der fremmer innovation, er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere på bæredygtig vis;

194. tilskynder medlemsstaterne til via arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger at håndtere både de konjunkturbetingede og de langsigtede dimensioner af arbejdsløshed;

195. er af den opfattelse, at EU har brug for solid vækst for at underbygge sit velfærdssystem, der bidrager til den europæiske sociale markedsøkonomis konkurrenceevne;

196. bemærker, at det er vigtigt at fremme mobiliteten, hvilket også gør det lettere for virksomheder at finde frem til de kvalifikationer, som de har brug for, og for det indre marked at fungere bedre, også under en krise; minder om, at arbejdstagernes mobilitet hænger sammen med en forbedring af arbejdsvilkårene;

Skabelse af nye job ved fremme af SMV'er

197. bemærker, at SMV'er og iværksættere spiller en vigtig rolle i alle økonomier og er de vigtigste generatorer for beskæftigelse og indkomst samt skaber mest innovation og vækst; mener, at SMV'er er afgørende for den fremtidige udvikling, vækst og velfærd i EU, og at EU's konkurrenceevne i forhold til resten af verden kan styrkes ved at prioritere SMV'er;

198. mener, at tiden er inde til at vende blikket mod fremtiden og lære af fortidens erfaringer og derved over tid opnå de strukturelle ændringer, der vil gøre vore SMV'er mere konkurrencedygtige og rede til at imødegå det yderligere pres, der vil komme fra det globaliserede miljø og vore konkurrenters evne til at deltage på stadig mere innovative markeder; mener, at der derved potentielt kan sikres job for mange af de mere sårbare medlemmer af arbejdsstyrken og deres familier;

199. erkender, at den nuværende definition af SMV'er i EU bør genovervejes, og at kriteriet for antallet af medarbejdere bør sænkes for gøre det muligt at udvikle mere målrettede SMV-politikker;

200. erkender, at ambitionen om at tilskynde industri og SMV'er til innovation ikke vil kunne opnås alene ved at sikre bedre adgang til kapital generelt, men at det også bør tilstræbes at sikre en bred vifte af finansieringskilder;

201. mener, hvad angår genopretningen, at der især skal sættes fokus på SMV'ers rolle i produktiviteten og skabelsen af nye aktiver, og der skal derfor etableres mekanismer til at undgå SMV'ers udrædelse af markedet, øget ledighed og forlængelse af økonomisk sårbarhed; mener, at der også bør sikres en effektiv fordeling af midlerne fra Den Europæiske Socialfond;

202. mener, at SMV'er bør anses for en drivkraft for mindre investeringer finansieret af samhørighedsfondene; mener, at tildeling af midler til universiteterne og fremme af partnerskaber med SMV'er er essentielle i denne henseende;

203. erkender, at EU's indre marked bidrager til at skabe et frodigt erhvervmiljø i hele Unionen og samtidig er til fordel for forbrugerne; er ikke desto mindre klar over, at SMV'erne står over for mange udfordringer i forbindelse med det indre marked og ofte fungerer under deres normale effektivitetsniveau, og at SMV'er især på mikrovirksomhedsplan skal støttes for at kunne fungere på hele det indre marked, og at deres adgang til oplysninger om muligheder skal bringes op på et niveau, hvor der kan etableres transeuropæiske platforme, og at SMV'erne først da får mulighed for at udforske erhvervs mulighederne, finde supplerende muligheder og ikke mindst midler til at få adgang til markeder i Unionen;

204. mener, at det er i Europas interesse i økonomisk sammenhæng at sørge for, at borgerne er aktive og produktive efter pensionering, og at tabet af deres ekspertise kan mindskes ved at tilskynde pensionister til at forblive aktive gennem løsere strukturer og netværk baseret på deres engagement som medborgere og ved at skabe forbindelse mellem dem og økonomiske aktører og akademiske miljøer; mener, at SMV'er vil kunne drage størst fordel af sådant et netværk med en uformel struktur, som de kan konsultere, da de fleste SMV'er dårligt har råd til at anvende de konsulentvirksomheder, der er aktive i økonomien; understreger, at den viden, som pensionister besidder, skal videregives til fordel for alle gennem oprettelse af et netværk på EU-plan;

205. opfordrer EU til at støtte sit net af SMV'er, som er spydspids for jobskabelse, ved at lette deres adgang til kredit, navnlig ved at støtte garantisystemer og skabe nye standardiserede produkter, der giver mulighed for at sammenlægge lån eller egenkapital for disse virksomheder; opfordrer Unionen til at oprette en EU-garantifond for SMV'er; opfordrer ligeledes til, at der foretages en evaluering af eksisterende finansieringsordninger, navnlig af CIP-programmet, at der gøres en beslutsom indsats for at gøre EU-støttede lån tilgængelige for virksomheder i alle medlemsstater og udvikles tjenester til SMV'er og strukturer for social dialog;

206. opfordrer Unionen til at søge en mere afbalanceret sammensætning af finansieringen af SMV'er; bemærker, at andelen af finansiering af SMV'er via kapitalmarkederne skal øges; er af den opfattelse, at andelen af finansiering af SMV'er via kapitalmarkeder, risikokapital, »investor-enge« og offentlig-private partnerskaber bør øges og stimuleres; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til kraftigt at reducere bureaukratiet i forbindelse med offentlige indkøb for SMV'er, hvilket er af afgørende betydning for SMV'ers levedygtighed;

207. opfordrer til, at der etableres specialiserede børser, der udelukkende er for SMV'er, og som har lave grænseværdier for adgang for at lette oparbejdelsen af egenkapital; mener, at SMV'erne bør fokusere mere på egenkapitalen og foreslår på denne baggrund, at alle negative skatteincitamer fjernes for begge sider af markedet, både investorer og markedet;

208. opfordrer medlemsstaterne til at overveje bestræbelser på at koordinere beskattningen af SMV'er; mener, at det er af afgørende betydning for EU's genopretning at fuldende det indre marked for at sikre finansiering og forretningsmuligheder for SMV'er på tværs af grænserne;

209. understreger, at en grundlæggende forbindelse mellem industri og innovation og dermed uddannelse derfor vil være ønskelig; mener, at innovatorer, herunder SMV'er, skal være i front i forhold til investeringer på europæisk og nationalt plan; mener, da innovative opstartsfasen pr. definition har en højrisiko-/konkursprofil, at man skal revurdere finansieringen heraf, og at der er brug for ledsagende aktiviteter; understreger, at da disse innovative opstartsfasen er i en vanskelig situation med hensyn til finansiering gennem bankverdenen, skal der oprettes kreditgarantiordninger specifikt for dette segment;

210. foreslår, at Kommissionen etablerer et projekt om »En SMV - et job« ved at skabe et nyt finansielt instrument på EU-plan med henblik på at fremme SMV'ers aktiviteter i Unionen; mener, at sammensætningen af finansieringen af SMV'er skal være mere afbalanceret;

211. kræver en reform af Small Business Act-dokumentet, herunder bindende bestemmelser, der skal anvendes i alle medlemsstater, samt etablering af en ny social Small Business Act, der ville være en nødvendig styrkelse af den europæiske sociale markedsøkonomi efter krisen;

212. anbefaler, at der etableres kvikskrænker; mener, at der er behov for kvikskrænker i forbindelse med alle administrative spørgsmål for SMV'erne; er af den opfattelse, at det er af afgørende betydning at nedbringe de administrative byrder for SMV'er samt at indføre en social komponent i SMV-relevant EU-lovgivning; mener, at Europa bør blive det mest SMV-venlige område i verden;

Udvikling

213. bemærker, at selv om flere nye vækstlande og udviklingslande tilsyneladende har undgået krisens værste følger, er 40 % af udviklingslandene i høj grad blevet udsat for finanskrisens følger, og det anslås, at 90 mio. mennesker derfor vil komme til at leve i fattigdom;

214. opfordrer til en fornyet bekræftelse af tilsagnene om anvendelse af 0,7 % af medlemsstaternes BNI til udviklingsbistand og afsøgning af yderligere innovative finansieringskilder, hvormed finansieringshullerne, der forårsages af de skrumpende økonomier i udviklingslandene, kan lukkes;

215. anmoder europæiske virksomheder, især multinationale virksomheder, om at sikre den sociale ansvarlighed hos deres underleverandører i produktionskæden;

Global styring

216. erkender de svagheder og problemer, der skyldes manglende juridisk bindende beføjelser og de globale finansielle og økonomiske institutioners manglende indbyrdes forbindelse; glæder sig følgelig over initiativerne til gennem reformer at øge IMF's og andre FN-institutioners effektivitet, globale rækkevidde og ansvarlighed, så de kan få mandat til at fungere som en platform for den overordnede økonomiske og finansielle sektorkoordinering, initiativer og i givet fald beføjelser til at fastsætte juridisk bindende regler i form af internationale konventioner;

217. mener, at EU's globale udfordringer omfatter at matche sin økonomiske styrke med relevans på

verdensscenen ved at tale med én stemme; mener, at et af de centrale projekter i EU's udenrigspolitik må være at stræbe efter en reform af FN og FN-relaterede institutioner, så de bliver globale institutioner med reel politisk magt i spørgsmål af international betydning som f.eks. klimaændringer, finanstilsyn og -regulering, fattigdomsbekæmpelse og 2015-målene;

218. opfordrer Det Europæiske Råd til at indkalde til et G20-topmøde, der udelukkende skal omhandle den nødvendige reform af den globale styring;

219. fordømmer kraftigt den rolle, som skattely spiller ved at tilskynde til skatteunddragelse, skattesvig og kapitalflugt og til, at der tjenes på det; opfordrer derfor indtrængende medlemsstaterne til at prioritere kampen imod skattely, skattesvig og ulovlig kapitalflugt; opfordrer Den Europæiske Union til at styrke sin indsats og træffe konkrete og omgående foranstaltninger, såsom sanktioner, imod skattely, skatteunddragelse og ulovlig kapitalflugt; opfordrer Rådet til inden for rammerne for FN og andre internationale organer, som EU og medlemsstaterne deltager i, at foreslå en plan for afskaffelse af skattely;

220. anbefaler, at der samtidig med forbedring af styringen og funktionen af Basel-komiteén for Banktilsyn bør gøres en indsats for at styrke de internationale styringsordninger for andre markedssegmenter; foreslår, at Baselkomitéens regler bør træde i kraft i form af internationale traktater;

221. Noterer sig, at der er gjort fremskridt med hensyn til den finanspolitiske styring inden for OECD og i G20 men går ind for, at der gøres en omgående og kraftig indsats for at styrke retsvirkningerne og de økonomiske virkninger af OECD's sortlistning af ikke-samarbejdsvillige jurisdiktioner; anmoder om, at der hurtigt tages konkrete skridt med henblik på at gøre automatisk multilateral udveksling af oplysninger til en global standard for at øge fiskal gennemsigthed og styrke bekæmpelsen af skattesvig og -unddragelse;

222. foreslår, at Den Europæiske Union efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse bliver direkte signatar af ILO-konventioner, og at Den Europæiske Union underskriver alle de konventioner, der hidtil er vedtaget af ILO;

Konklusion

223. konkluderer, at vi behøver mere Europa; mener, at der er et akut behov for politisk og intellektuelt lederskab for at få det europæiske projekt tilbage på den rette kurs; mener, at Kommissionen fuldt ud skal gøre brug af sin initiativret på området for delte beføjelser, især inden for energipolitik, for at give EU mulighed for at møde de udfordringer, der venter forude; mener, at projektet med det miljømæssige og sociale indre marked, der understøtter Unionen, bør fuldendes; opfordrer indtrængende til, at mekanismerne for økonomisk styring i Unionen styrkes, især set ud fra behovet for bedre ansvarlighed, beredskabsforvaltning og koordination af økonomisk politik og beskæftigelsespolitik; hævder, at finans- og tilsynsreformdagsordenen hurtigt skal bevæge sig fremad, idet man ikke blot koncentrerer sig om de mangler, der er konstateret under krisen, men også arbejder på at udforme et finansielt system, der understøtter den reelle økonomi, fremmer den finansielle stabilitet og befordrer økonomisk vækst, langsigtede investeringer, jobskabelse, social samhørighed og fattigdomsbekæmpelse; anser det for nødvendigt at omforme beskatningssystemerne på en retfærdig måde og således, at det afskrækker fra skatteflugt og afholder fra udvikling af overdreven gearing, fremmer social retfærdighed, iværksætterånd og innovation; slår til yd for genoplivning af en bæredygtig social markedsøkonomi og de værdier, der er indlagt heri;

224. er forpligtet til inden for rammerne af det Særlige udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise at opfylde de målsætninger, der er indeholdt i dets mandat, i nært samarbejde med EU's nationale parlamenter at vedtage fælles henstillinger;

o
o o

225. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, formanden for Det Europæiske Råd, formanden for Eurogruppen, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionaludvalget, medlemsstaternes regeringer og parlamenter samt til arbejdsmarkedets parter.

Seneste opdatering: 22. oktober 2010

Juridisk meddelelse

Annex 2

SAMMENDRAG

Det særlige udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise drager sine konklusioner på baggrund af følgende årsager, virkninger, reaktioner og løsninger på krisen:

Globale ubalancer, for lempelige regler om finansielt tilsyn, en løs valutapolitik i USA, kompleksiteten og uklarheden af de finansielle produkter sammen med forkerte risikoincitamenter og kortsigtet udformede aflønningssystemer, kreditvurderingsinstitutters interessekonflikter, manglende regler vedrørende derivater, sociale uligheder og miljøfjendtlig adfærd var hovedårsagen til finanskrisen.

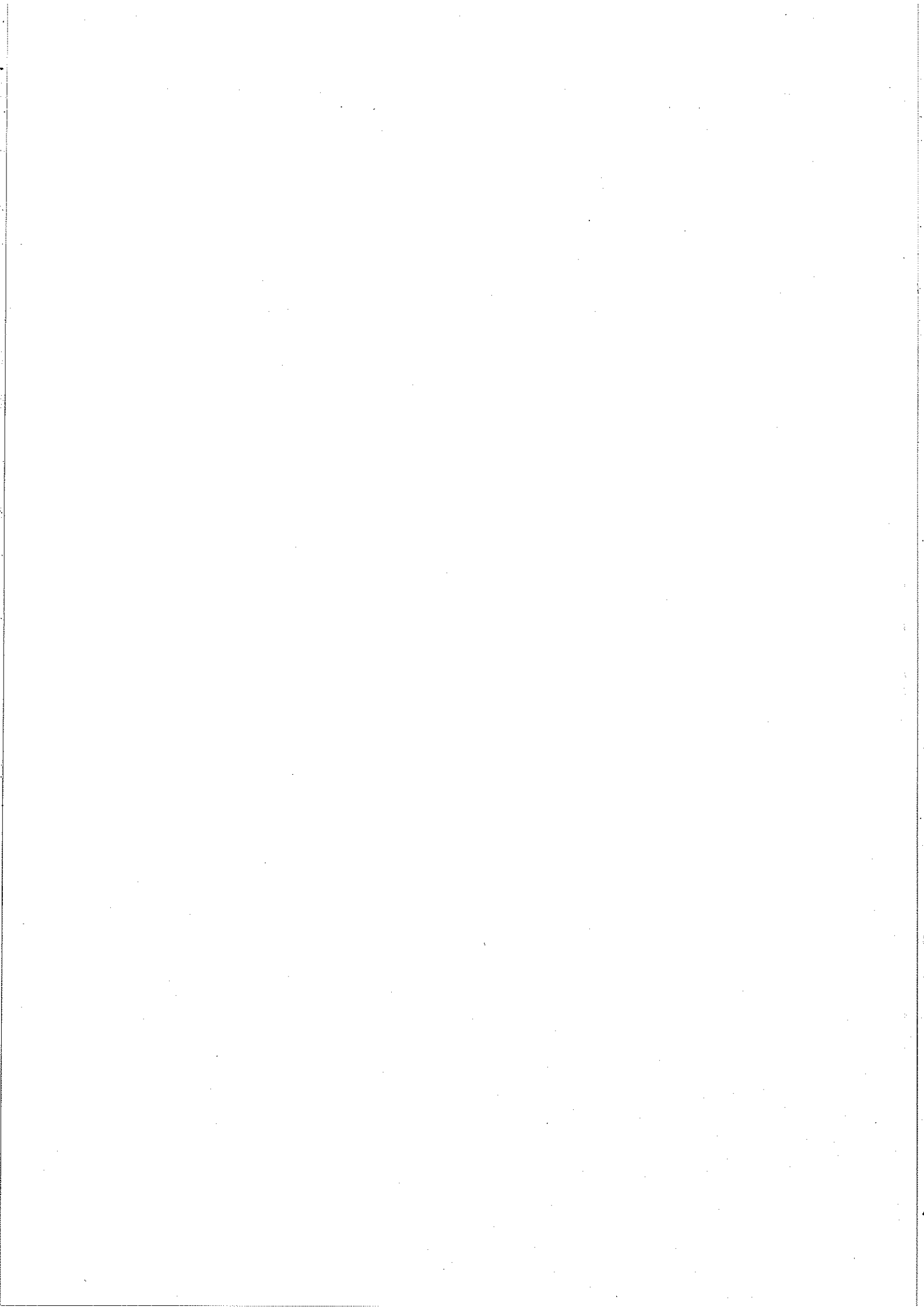
Den nuværende finansielle uro har på verdensplan forårsaget indskrænkning af den økonomiske aktivitet og udløst en global og social krise med omfattende forøgelse af arbejdsløshed, fattigdom og social udelukkelse. De redningsforanstaltninger, der er vedtaget i EU, har haft positivt resultat, og skabelsen af en europæisk stabiliseringsmekanisme kunne hilses velkommen. Dog har graden af koordination mellem de forskellige nationale redningsplaner været for ringe, og Kommissionen burde berette tilbage om deres effektivitet. Denne krise viser behovet for en øget europæisk dimension i fremtiden.

Derfor tror Europa-Parlamentet, at hvad Europa har brug for, er en mere forenet, effektiv og mindre bureaukratisk Union, og at Kommissionen, hvis opgave det er at definere og forsvare de overordnede europæiske interesser, som en prioritet og i overensstemmelse med sin initiativret skal handle på Unionens vegne på de områder, hvor den har delte kompetencer eller beføjelser til at koordinere medlemsstaternes indsats.

Kommissionen bør påtage sig det fulde ansvar for at sikre styringen og finansieringen af projekter på følgende områder:

- Vedvarende energi og oplagring af "green power";
- energieffektivitet, især inden for transportsektoren og byggesektoren;
- et europæisk energinetværk og udvikling af intelligente net;
- en offentlig højhastighedsjernbaneservice over hele Unionen;
- kritisk infrastruktur og hurtig internetadgang over hele Unionen;
- udvikling af EU's førerskab inden for e-sundhed

Europa-Parlamentet mener endvidere, at hvis der foreligger en aftale om disse elementer af Unionens forvaltning og foranstaltninger på områderne med delt kompetence og supplerende foranstaltninger, bør Unionen skaffe sig midler, navnlig finansielle, til en sådan strategi.

Krisen har vist grænserne for selvregulering. Europa-Parlamentet efterlyser derfor et regulerings- og tilsynssystem, der ikke lader noget finansielt marked, finansielt instrument eller nogen finansiell institution figurere uden for regnskaberne; For at nå dette mål, er det nødvendigt hurtigt at foretage følgende:

- indføre mere konjunkturafbødende lovgivning;
- nedsætte den systemiske risiko forårsaget af store og/eller indbyrdes forbundne institutioner ("too-big-to-fail") og derivatmarkeder;
- iværksætte faste styringspolitikker for aflønning for at fjerne interessekonflikter og indføre et langsigtet perspektiv i finanssystemet;
- styrke de paneuropæiske og globale regulerings- og tilsynsstrukturer;
- undersøge brugen af transaktioner uden for regnskaberne og spredningen af SVP-selskaber og special purpose-enheder;
- indføre skat på finansielle transaktioner;
- indføre nye standarder for statistiske data vedrørende finanssektoren;
- forbedre aktionærers stemmeret.

Europa-Parlamentet beklager den ringe grad af håndhævelse af stabilitets- og vækstpakten og slår til lyd for forbedrede incitamenter og sanktionsmekanismer for at sikre overholdelse af reglerne under Kommissionens klare kompetence. Det mener også, at en monetær union kræver effektiv koordinering af økonomiske, skattemæssige og sociale politikker. EU bør derfor være bedre udstyret med konjunkturdæmpende instrumenter til styring af den økonomiske politik.

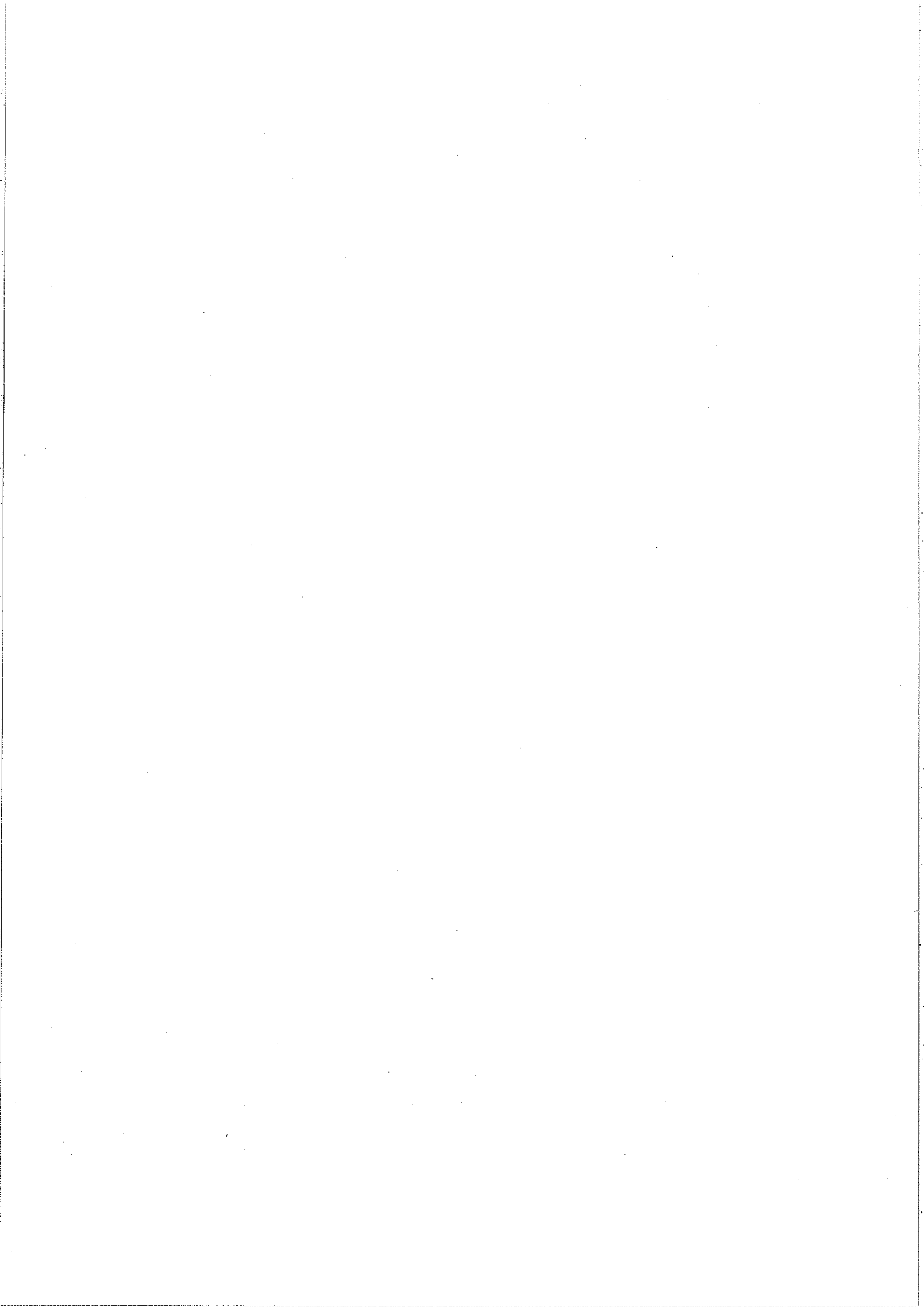
Den multilaterale overvågning skal udbygges, og der skal foretages tilpasning til situationer med statsunderskud såvel som situationer med statsoverskud, idet der tages hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte lande. Det er desuden nødvendigt med mere gennemsigtighed, hvad angår de finansielle data.

Europa-Parlamentet kræver en "hr. Euro" eller en "fru Euro", næstformand i Kommissionen og formand for Eurogruppen, som skal være den økonomiske koordinations "ansigt" og dens håndhævelsesmyndighed.

Medlemsstaterne skal derudover koordinere deres budgetpolitik og lægge deres regnskaber åbent frem for hinanden. Dette kræver en bedre sammenlignelighed af udgifterne under de nationale budgetter, som Rådet og Kommissionen bør presse på for at skabe.

Det indre marked er en af hoveddrivkræfterne bag den europæiske vækst. EU 2020-strategien bør derfor tjene som et konkret program for strategiske langsigtede investeringer og beskæftigelse for at imødegå den økonomiske krise og styrke det indre marked.

For at videreudvikle det indre marked er det nødvendigt med en koordineret tilgang på både nationalt plan og EU-plan for at drage nytte af bedste praksis i kampen mod skattesvig og

skatteunddragelse. I denne forbindelse støtter Europa-Parlamentet ideen om at oprette en skattepolitisk gruppe som et vigtigt skridt hen imod at tilskynde til en dialog mellem regeringer om skattepolitik og slår til lyd for en beskatningsstruktur, der er gearret til at lette byrden på arbejdstagerne og tilskynde til og skabe incitamenter for beskæftigelse, innovation og langsigtet investering.

Samhørighedsinstrumenter er et afgørende redskab til hjælp for regionerne, der i allerhøjeste grad behøver det for at overvinde følgerne af krisen ved at understøtte investering i infrastruktur, virksomheder og job. Det er derfor af afgørende betydning, at en hvilken som helst EU-investeringsstrategi, især når den understøttes af samhørighedspolitikken, forbindes med resultater, hvad angår konkurrenceevne, skabelse og bevarelse af anstændige job og miljøbeskyttelse.

Europa-Parlamentet mener, at EU 2020-strategien er afgørende for, at EU kan blive en konkurrencedygtig, social og bæredygtig Union, og er overbevist om, at styringsstrukturen i EU 2020 bør styrkes på grundlag af EU-instrumenter frem for mellemstatslige initiativer.

Udover at skaffe finansiering til SMV'er skal EU anlægge en proaktiv og koordineret synsvinkel med henblik på finansiering af forskning og innovation, og EU-budgettet bør derfor fungere som en katalysator på områderne for forskning og udvikling, innovation og skabelse af nye virksomheder og arbejdspladser.

Bæredygtig jobskabelse og beskæftigelse af høj kvalitet bør være en central prioritet. Europa-Parlamentet opfordrer derfor indtrængende EU til at knytte sine aktioner til fordel for beskæftigelse til foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af fattigdom og social udelukkelse og mener, at yderligere bestræbelser på at støtte jobskabelse især bør koncentrerer om at få unge i beskæftigelse og forbedre arbejdsvilkårene samtidig med, at der skabes et effektivt fungerende indre marked for arbejdstagere, så krisen ikke øger ulighederne yderligere.

Den væsentlige rolle, som SMV'erne spiller i økonomien som hovedgeneratorerne for beskæftigelse og drivkræfter for forskning, innovation og vækst, bør understreges. Dette kræver en lettelse af SMV'ernes adgang til kredit, skabelse af en EU-garantifond for SMV'er og en evaluering af de eksisterende finansieringsordninger. Europa-Parlamentet anmoder endvidere Kommissionen om væsentligt at nedbringe bureaukratiet omkring offentlige indkøb for SMV'er og til at foreslå, at der skabes en "one-stop-shop" ("kvikskranke") for alle administrative gøremål i forbindelse med SMV'er.

Et stort antal udviklingslande er blevet hårdt ramt af krisens virkninger. Europa-Parlamentet slår derfor til lyd for en fornyet bekræftelse af medlemsstaternes tilsagn, hvad angår udviklingsbistand, og undersøgelser for at finde frem til nye innovative finansieringskilder.

Europa-Parlamentet erkender de svagheder og problemer, der skyldes manglende juridisk bindende beføjelser og de globale finansielle og økonomiske institutioners manglende indbyrdes forbindelse. Det understreger derfor, at det er absolut nødvendigt, at der udvikles legitime og effektive institutioner for global økonomisk styring, der bygger på, fuldender og forbedrer det nuværende sæt af institutioner, såsom IMF, FN, Rådet for Finansiell Stabilitet, Baselkomitéen, IASB og IOSCO. Endelig opfordrer Europa-Parlamentet indtrængende Den Europæiske Union til at tale med én stemme i disse institutioner for at maksimere sin

indflydelse og vægt.

PE441.228v01-00

DA

BILAG 3

Spørgsmål fra EP's CRIS-udvalg til de nationale parlamenters udvalg om Europa-Parlamentet beslutning

1. Hvilke konkrete EU-projekter, aktioner og lovgivningsforslag mener De bør opprioriteres for at forbedre potentialet i EU's økonomi med hensyn til bæredygtighed, konkurrenceevne og beskæftigelse set i et tiårigt perspektiv under hensyntagen til EU's 2020-strategi og det indre markedes funktion? Hvad vil De gerne gøre for at fremme innovation, konkurrenceevne og langsigtede investeringer især for små og mellemstore virksomheder (SMV'er)?
2. Hvilke økonomiske ressourcer mener De bør opprioriteres på EU-plan for igen at få gang i det økonomiske opsving i EU under hensyntagen til principperne om bæredygtighed, nærhed og solidaritet? Går De ind for at indføre egenfinansieringsmekanismer på EU-plan, såsom de såkaldte "Euro-obligationer" som et redskab til finansiering af specifikke EU-projekter?
3. Går De ind for indførelsen af en afgift på finansielle transaktioner?
4. Hvilke yderligere tiltag kan iværksættes på EU-plan og nationalt plan for at øge den territoriale, regionale og sociale samhørighed og fremme et rummeligt og mobilt arbejdsmarked og bæredygtigheden af vores sociale mønstre?
5. Hvilke mekanismer bør indføres for at skabe en effektiv europæisk økonomisk styring og overvinde de makroøkonomiske skævheder, slippe ud af den offentlige gældskrise og forhindre en gentagelse i medlemsstaterne, samtidig med at væksten, beskæftigelsen og den sociale samhørighed fremmes? Ville De foretrække en permanent kriseløsningsmekanisme på EU-plan?
6. Hvilke yderligere foranstaltninger bør indføres på globalt og især på EU-plan for at stabilisere og reformere de finansielle markeder med henblik på langsigtede investeringer og bæredygtig udvikling på baggrund af vedtagelsen af lovpakken om EU-tilsyn, reformen af det amerikanske finansielle marked og Basel-udvalgets forslag?
7. Vil De anbefale en reform af de globale finansielle og økonomiske forvaltningsstrukturer, såsom en reform af G20, IMF og Verdensbanken? Hvad ville i så fald være grundlaget for en ny institutionel struktur? Hvilken form for koordinering bør opnås på globalt plan?